ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 220

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 50.—	Ἐξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 50.—	» Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας: 30 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

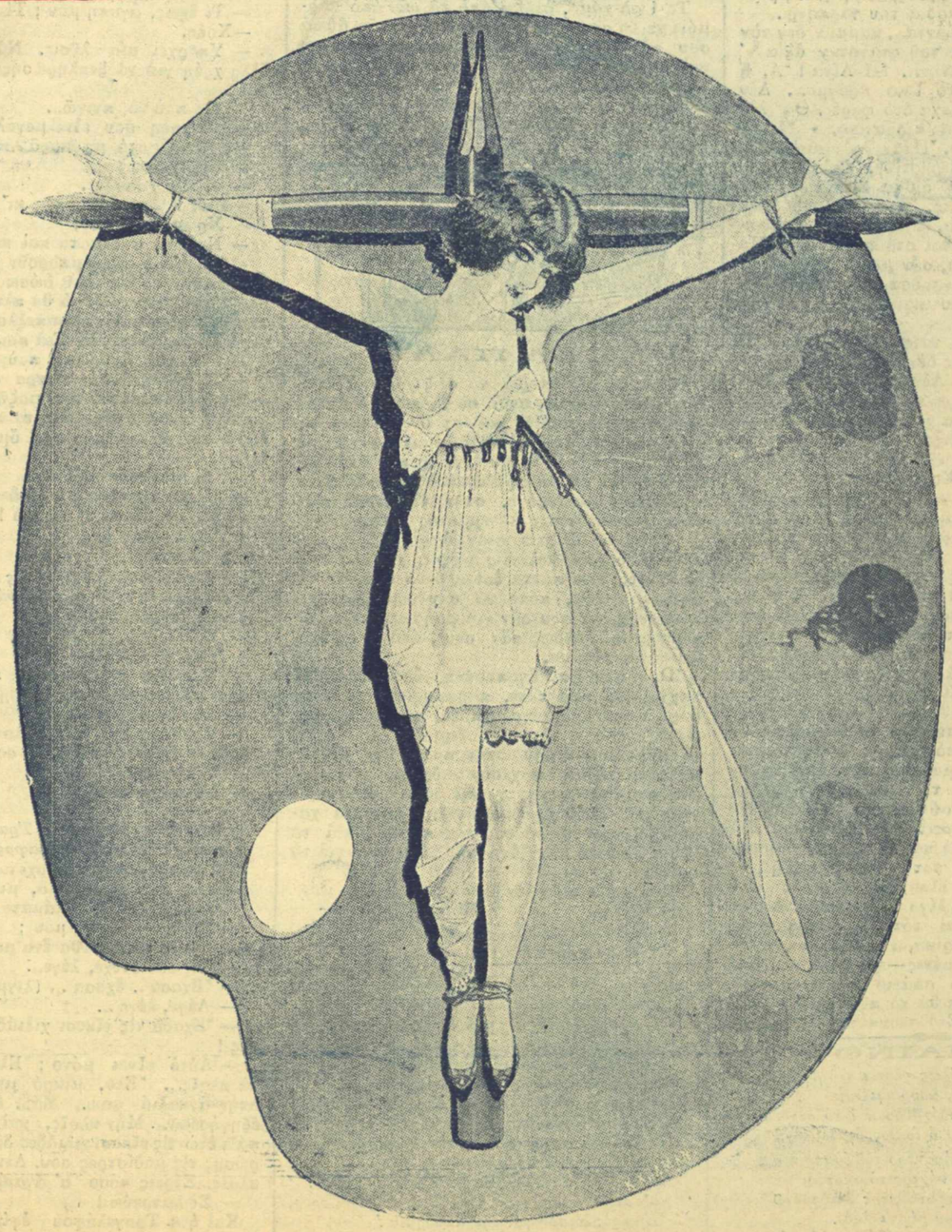

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΑΣΕ..

— Γιατί στενοχωρήθηκες ;

Ὁ Πέτρος δείχνει συχνά τώρα τελευταῖα μιά φυσιογνωμία ἀνθρώπου σκεπτικοῦ καὶ σκοτισμένου. Ἐπὶ πολλὴ ὥρα δὲν μιλεῖ καὶ ἀποφεύγει ν' ἀπαντήσῃ στὴς ἐρωτήσεις μου. Τὸ μυαλό του εἶνε ἀλλοῦ. Ποῦ ; Ἂν καὶ μποροῦσε νὰ μὲ νομίσῃ ἀδιάκριτο, ἐπαγέλοβα ἐν τούτοις τὴν ἐρώτησί μου :

— Γιατί στενοχωρήθηκες ;

— Μίλησες πρὸ ὀλίγου γιὰ τὴ Λίνα, καί...

Δὲν ἦταν ἀνάγκη νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του, ἐνόησα. Ἡ Λίνα εἶνε μιὰ γυναῖκα σελκτική, τσαχπίνα, μιὰ γυναικοῦλα, ποὺ ξέρει νὰ τρωβᾷ καὶ νὰ μαγεύῃ καὶ νὰ κατακτᾷ. Εἶνε γλυκεία, ξανθιά, εἶναι σχεδὸν χρόνων, κι' ὁ Πέτρος εἶχε τὴ μεγάλη εὐτυχία νὰ τὴν σφιξῃ δυὸ τρεῖς φορες τὴν ἀγκαλιά του, καὶ νὰ μοιρασθῇ μαζῆ της ὅλες τὶς ἡδονὲς καὶ νὰ τὴν αἰσθανθῇ μεσα στὸ φίλημά της θερμὴ—τόσο θερμή! Καὶ πρίν ἀκομη τὴ γνωρισῃ καλά, χωρὶς ἀκόμη νὰ τὴν «μάθῃ», τῆς ἀφιέρωσε τὴν καρδιά του καὶ τὴν ἀγάπησε.

Ἡ Λίνα ἐξηφανίσθη ἀπὸ τὴ ζωή του, δὲν τὴν ξανάιδε κιόλας, κι' αὐτὴ ἡ ἐξαφανισις τὸν ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ τώρα περισσότερο, νὰ τὴν ἀναζητῇ, στὰ κινέτρα, στὸν περίπατο, στὰ θέατρα, στοὺς κινηματογράφους, νὰ μὴν τὴ βλέπῃ πουθενὰ καὶ ἡ καρδιά του νὰ πονῇ...

Καίτη, Μαρίκα, Ἰωάννα... καμμιὰ δὲν τὸν ἐνδιέφερε, κάμμια δὲν τοῦ φαινόταν ἄξια ν' ἀντικατασταθῇ μ' ἐκείνην... Ἡ Λίνα ! Ἂ, ἡ Λίνα ! Αὐτὴ δὲν εἶν' τὸ ἴδιο πρᾶγμα... Δὲν τοῦ ἐδόθηκε παρὰ μονάχα δυὸ φορές. Θὰ λέγατε : «Μιὰ περιπέτεια κορίτσι...» Ἴσως, ἀλλὰ ἐκείνος ἀγαποῦσε. Ἤταν γι' αὐτὸν ἕνα λουλουδὶ σκάτω καὶ κορίτσι, ἀπ' τὸ ὁποῖο δὲν μποροῦν νὰ βροῦν ὅμοια λουλούδια γιὰ νὰ καμουν ἕνα μπουκέτο. Ἕνα λουλουδὶ σᾶν τὴν Καίτη, τὴ Μαρίκα, τὴν Ἰωάννα μαραίνεται γρήγορα καὶ πετᾶται στὰ σκουπίδια. Μὰ ἕνα σᾶν τὴ Λίνα; Ἀδιό, σὰν μαρτυρᾷ, θὰ ἐναποτεθῇ θρησκευτικὰ ἀναμεσα εἰς τὴ σελίδες ἑνὸς πολυτίμου βιβλίου καὶ θὰ κρατῇ εἰδυνια τὴν ἀνάμνησι...

— Δὲν ἔχεις δίκιο νὰ στενοχωρῆσαι... Ἡ συνάντησί σου μαζι της δὲν ἦταν συνειθισμένη, ὅπως ὅλες ἡ ἄλλες ; Δὲν τῆς εἶπες τα ἴδια λόγια, νὰ τὸ ἀποκλείσω, δὲν ἔπαιξε μαζί της τὸ ἴδιο ἐκεῖνο παιχνίδι ποὺ ἔπαιξες μὲ τόσες ἄλλες κοῦ τῆς ἔφαγες κι' ἀπὸ τὸ στόμα της δὲν ἄκουσες τα ἴδια, τὰ ψεύτικα λόγια, ποὺ σοῦ εἶπαν καὶ ἡ Καίτη κι' ἡ Μαρίκα καὶ ἡ Ἰωάννα ; Ὅλες ἡ γυναῖκες εἶνε ἡ ἴδιες. Δὲν ὑπαρχουν γυναῖκες ἐξαιρετικές. Εἰς τὴν ἀρχὴ ὅλες εἶνε. Κατόπιν ὅλες καταντοῦν Καίτες, Μαρίκες, Ἰωάννες.

«Ἂν ἡ συναντήσεις σας ἦσαν περισσότερες, ἂν εἶχες τὸν καιρὸ νὰ τὴ γνωρίσῃς, νὰ ζήσῃς μαζῆ της, νὰ ἀδῆς ἐκτὸς ἀπ' τὰ προσκαιρινὰ προτερήματα, τὰ ἐλαττώματα ποὺ διαφαίνονται μετὰ τὴ γνωριμία, θ' ἔβλεπες ὅπως εἴδαμε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀνεκηρύκωστοι κορατηρηταί, τὴ γάμπα, τὴ λίγο κοντή, τὸ σθῆρος—ποιός ξέρει—τὸ λίγο ἀκανόνιστο, τὸ κύρτωμα τῆς μέσης. Ἐξ ἐναντίκου σκέπτεσαι μόνο κάθε τι ὠμορφο ἀπὸ αὐτήν, κάθε ὡραία ὁμιλία, τὸ κάθε φίλημα—ἕνα πρὸς ἕνα τὸ θυμᾶσαι — κάνει νὰ τὰ λησμονῆς ὅλα τὰ ἄλλα... Χάρις σ' αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἄγνοια, τὴν ἀγάπησες. Δὲ βορίσαι ! Μιὰ ἄλλη ἀγάπη θὰ σὲ κάμῃ νὰ τὴν λησμονήσῃς γρήγορα. Καὶ τότε, θὰ θυμηθῇ, τὰ ἐλαττώματα ποὺ σοῦ εἶπα, τὴ γάμπα τὴ λίγο κοντή, τὸ σθῆρος τὸ λίγο ἀκανόνιστο, τὸ κύρτωμα τῆς μέσης... Καὶ τότε θὰ μετῇς μαζῆ μὲ τὴν Καίτη, τὴ Μαρίκα, τὴν Ἰωάννα,—ἀνάπες παληές, λησμονημένες—καὶ τὴ Λίνα. Καὶ τὸ ὡραῖο ἄνθος, τὸ σπάνιο καὶ ἀραστικό, θὰ μαραθῇ. Καὶ τότε θὰ τὸ πετάξῃς ἐκεῖ ποὺ πέταξες καὶ τἄλλα: Στὰ σκουπίδια. ΡΟΜΕΟ

ΔΕΙΛΙΝΟ

Ὀκνός, ἀργός, ὁ ἥλιος γέρνει στὸ βουνό,
σὰν μεροκαματάρης κουρασμένος·
στὸ φῶς του τὸ ροδόχρυσο καὶ τὸ στερνὸ
σβύνει τοῦ δέντρου ὁ ἴσκιος ἀχνισμένος.

Βραχνοχυτιᾶ τὸ σήμαντρο τοῦ ἑσπερινοῦ
Προσμένοντας τῆς νύχτας τὸ σκοτάδι
Ὁ ἀθώρητος καντηλανάφτης τ' οὐρανοῦ
στὸ πολυκάντηλό του ρίχνει λάδι.

Ἀθῆναι *Τάκης Μηνιάτης*

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ

Τοῦ δείπνου σου τοῦ μυστικοῦ...
...Κοινωνόν με παράλαβε...

Ποιὸς εἶπε πώς μονάχα μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μεταλαβαίνουν ; Ἐσὺ δικό μου δισκοπότηρο σαρκικό, εἶσαι ἡ ζωντανὴ ἀναπαράστασις τοῦ μυστηριου τούτου. Ἡ γεμάτη ἀπὸ λαγγεία μαστιά σου καὶ τὰ ὁλοπόρφυρα καὶ φλογερά σου χείλη, γιά! τὸ βάλσαμο τὸ θεῖο, ποὺ λαχταρῶ νὰ δοσίσῃ ἐμένα τὸν ἁμαρτολὸν ἐραστή σου. Ἡ μυρωμένη σου ἀγκαλιὰ εἶνε γιὰ μένα ἀνεῖδωρο τῆς τόσης λατρείας ποὺ τρέφω, σὲ σένα, τῆς ἡδονῆς Θεό. Σᾶν, τὸ ὁλόγυμνο γραμμωτό σου βλέπω σῶμα, γοιωθῶ νὰ κρ ὑνεται ἡ ψυχή μου καὶ ἡδονιὰ βάλσαμο τὶς φλεβες μου νὰ δ ατρέχῃ.

Ποιὸς εἶπε πώς μονάχα μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μεταλαβαίνουν καὶ πώς μονάχα στὸν πνευματικὸ ἐξομολογοῦνται;

Ὑπέροχος, ἐσύ, ἐξομολογητής, καὶ γώ, ταπεινὸς ἁμαρτολὸς μπροστά σου, μὲ τὸ δίκιο στὴν ψυχή. Ἄκουσες τὴν ἐξομολόγησί μου. Γονατιστὸς μπροστά σου, περιμένω ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου νὰ μὲ καλεῖ νὰ μεταλάβω.

Τὸ ἱερὸ νάμα, στάζει ἀπὸ τὰ σᾶν ἀπὸ καρμύνι χειλη σου, ἐγὼ ἐγώ, προσμένω τὴν ἄδειά σου νὰ κοινωνήσω τὴ μεθυστική σου πνοή καὶ τὸ βάλσαμό σου. Δός μου τὰ χείλη σου, νὰ μεταλάβω. Το ἄγγιγμα τῶν χειλιῶν μας, κι' τὸ θεῖο μυστήριο. Μετάληψις γιὰ μένα, εἶνε τὸ φιλί σου τὸ κυρωμένο, ποὺ τόσους μοῦ ξυπνάει πόθους... ΕΣΠΕΡΟΣ

ΕΛΑ ΠΑΛΙ

Θέλω, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ξεχάσω. Πάντα μπροστά μου ἄθλη σκιὰ σὲ βλέπω στὸ δίδυμα μου νὰ μὲ ἀκολουθῇς καὶ στ' ὄνειρό μου νὰ μὲ προσμένῃς, στὰ ἡλιοβασιλέματα μαζὺ μὲ τὶς ὁλόχρυσες τοῦ ἥλιου ἀχτίδες ποὺ ὅταν ξεψυχᾶνε, καὶ στ' ὁκαβραδα μέσα στὴ σιλουέττα τῆ, νύχτας τυλιγμένη, στὴν ἐπιφάνεια τῆς γαλήνιας θάλασσις μαγεμμένης φεγγαρωτῆς βραδυᾶς, κι' ἄλλοτε στὸν ἀφρὸ τοῦ μανιασμένου κύματος καὶ στὶς σκέψεις μου καὶ στὶς ἐπιθυμιές μου πάντα ἐσένα βλέπω, πότε νὰ μοῦ χαμογελᾶς, πότε νὰ συνθρωπάζῃς καὶ πότε τὰ χέρια σου σᾶν γιὰ βοήθεια νὰ μ' ἁπλώνῃς κι' ἀμέσως σᾶν σκιὰ, ἀπὸ σκιὰ ποὺ ἔγινες νὰ χάνεσαι.

Ὦ, γλυκιὰ κι' ἀγαπημένη, ἔλα πάλι. Ἡ μορφή μου, ἀπὸ τότε, πληκτυσμένη μὲ τὸ βάρος τοῦ χωρισμοῦ σου πόνο, τοῦ πόνου της ὁ σταναγμός τὸ γλυκόηχο τερπίζει ὄνομά σου, οἱ συλλογισμοί μου στὴν κυκνὴ τῆς νύχτας καταχνιὰ ἐσένα ψάχνουν ναῦρουν, ἡ καρδιά μου στὴν πλάνη της χτυπᾶ μπροστά σου γιὰ νὰ σοῦ. Τὰ βουρκωμένα μάτια μου ἕνα χαμόγελο γυρεύουν νὰ σοῦ κατοπάρουν, καὶ τὰ χέρια μου τὸ μαντζάτο τῆς ζωῆς σου γιὰ νὰ σφίξουν.

Ἔλα πάλι πρὶν δὲν ξανάοθῃς κιό.

Πάτραι *Τάκης Σκαρίμπας*

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ

Θέλουν καλὰ καὶ σώνει Ἀκαδημία
Κι' βέβαια, πῶς ; χρειάζεται ὀχτ μία,
παρὰ πολλές, γιὰ νὰ χωρέσουν ὅλοι τους,
γεμίζετε καὶ λεφτὰ τὸ πορτοφόλι τους,
τοὺς πρέπει ἀκόμα κι' ἕνα σοτοράν,
κι' ἔχουν καμπόσοι ἀπ' τοῦ Χριστοῦ νὰ φάν !
Κι' ἔτσι πιὰ καθὼς θάναι μπουκωμένοι
θὰ πάρουν τὰ παιδεύουν τὴν καθμένη
τὴν ποίησι καὶ τὴ λογοτεχνία,
κι' ἐμεῖς θ' ἀπαλλαχοῦμε ἀπὸ τὰ σίλια τους,
κι' αὐτοὶ θὰ κρύψουν μέσα ἐκεῖ τὰ χίλια τους.
Ἐμπρὸς λοιπὸν γιὰ τὴν ἀκαδημία !

Μ. Γιαννάτος Ἀθηνέλλης

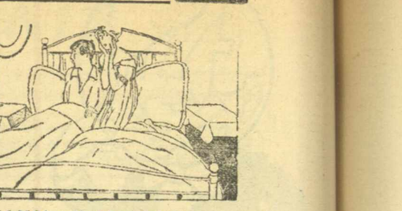

Σ' ΑΓΑΠΩ! ΣΕ ΛΑΤΡΕΥΩ!

Εἰς τὸ σπίτι τῆς οἰκογενείας Τραγελάφου.— Πρόσωπα: Ἡ κ. Ἴρμα Τραγελάφου. Ὁ σύζυγός της κ. Τραγέλαφος.

—Δὲν πρέπει νὰ στενοχωρεῖσαι, Ἴρμα. Θὰ σοῦ δόσω ἐγὼ τὸ κοσόν ποὺ σοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ πληρώσῃς τὴ μοδίστρα σου.

—Μὰ εἶνε καὶ ἡ τέσσερες χιλιάδες τῆς καπελοῦς.

—Κι' αὐτὲς θὰ 'στὶς δόσω. Δὲν πρέπει νὰ κλαῖς ἔτσι... Δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι γιὰ τίποτε... Θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχής...

Κι' ὁ κ. Τραγέλαφας ἔδωσε τὶς ζητηθείσας εἴκοσι χιλιάδας δραχμὰς εἰς τὴν σύζυγόν του, ἡ ὁποία ἀνεχώρησε ἀμέσως γιὰ τὴ μοδίστρα καὶ τὴν καπελοῦ της.

***

Εἰς τὴν γκαρσονιέρα τοῦ κ. Γιαννάκη Ἐξυπνιάδη. Πρόσωπα: Ἡ κ. Ἴρμα Τραγελάφου. Ὁ κ. Γιαννάκης Ἐξυπνιάδης.

—Καλημέρα, ἀγάπη μου!

—Καλημέρα σου.

—Γιατί αὐτὸ τὸ ὕφος ;

— Δὲν σ...

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ; Τί ἔχεις ;

—Χρέη.

— Ὑπάρχει μία λύσις. Νὰ δημιουργήσῃς ἄλλα χρέη γιὰ νὰ ἐξαπληρώσῃς αὐτὰ ποὺ χρωσιᾷς.

— Ὦ; ποὺ νὰ κινιῶ...

—Τὰ χρέη σου εἶνε μεγάλα ;

— Ἔκαιξα στὸ μπακαρᾶ...

— Κι' ἔχασες ;

— Εἴκοσι χιλιάδες.

—Μπᾶ ! Ἀκριβῶς ὅπως κι' ἐγώ.

— Χρωστᾶς καὶ σύ;

— Ν..ί, σὲ φορέματα καὶ καπέλλα...

— Ὦ, ἡ μοδίστρες μπροροῦν νὰ περιμένουν !

— Ἄκουσε. Θὰ σοῦ δώσω τὸ χρήματα ποὺ σοῦ χρειάζονται, κι' ἐγὼ θὰ πληρώσω ἀργότερα τὴν μοδίστρα καὶ τὴν καπελοῦ.

— Τί ! αὐτὸ ποτέ ! Γιὰ ποιὸν μὲ πέρνεις ;

— Γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγαπῶ.

— Τί θὰ κῇς στὸν ἄντρα σου ;

—Συμβῆ βάζομαι πάντοτε μαζῆ του.. Ἡ ἰναιτόσο καλός ! Ἐκεῖνος ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα κι' ἐσὺ ὅλα τὰ ἐλαττώματα καὶ ὅμως ἐσένα ἀγαπῶ ἐγώ.

—Ἀός μου τὸ στόμα σου.

— Πορε τὶς εἴκοσι χ λιάδες.

— Μερσί. Πόσο σ' ἀγαπῶ !

— Σὲ λατρεύω !

***

Εἰς τὸ σαλόνι τῆς Λουλοῦς Παξιμαδάκη — Πρόσωπα : Ὁ κ. Γιαννάκης Ἐξυπνιάδες. Ἡ Λουλοῦ

— Τι θὰ μοῦ κῇς σήμερα, Γιαννάκη ;

—Ὅτι σ' ἀγαπῶ.

— Σοῦ εἶπα τόσες φορές : Ἀπόδειξέ το Ἔχω ἀπόλυτον ἀνάγκην χρημάτων.

— Νὰ εἴκοσι χιλιάδες.

— Σ' εὐχαριστῶ. Ἐκεῖ τέλους εἶδα καὶ μιὰ ἀπόδειξι ἔρωτος ἐκ μέρους σου.

— Σ' ἀγαπῶ !

— Σὲ λατρεύω !

***

Εἰς τὸ σπίτι τοῦ ζεύγους Τραγελάφου.—Πρόσωπα : Ὁ κ. Τραγέλαφος. Ἡ κ. Ἴρμα Τραγελάφου : Εἰσέρχεται, μὲ βίαν, κόφτει σὲ μιὰ καρέκλα, μισολιποθυμισμένη καὶ ἀρχίζει τὰ κλάματα.

— Τί ἔχεις, ἀγάπη μου ;

— Ἔκαθα ... ἔκαθα ἕνα μεγάλο κακό...

— Τί σοῦ ἔτυχε, λέγε...

— Ἔχασα .. ἔχασα ... (λιγμοί).

— Λέγε, λέγε ...

— Ἔχασα τὶς εἴκοσι χιλιάδες ποὺ μοῦ ἔδωσες !

— Αὐτὸ εἶναι μόνο ; Ἔλα ... δὲν πρέπει νὰ κλαῖς... Ἔλσ, μικρό μου, καὶ κάθισε στὴν ἀγκαλιά μου... Μά... δὲν ἔχω ἀνάγκη ἐξηγήσεων... Μὴν κλαῖς, καὶ θὰ σοῦ δώσω πάλι ἐγὼ τὶς εἴκοσι χιλιάδες δραχμὲς γιὰ νὰ πληρώσῃς τὶς μοδίστρες σου. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κλαῖς...Ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ...

— Σὲ λατρεύω !

Καὶ ἡ κ. Τραγελάφου ἐφίλησε θερμὰ τὸν ἄντρα της... Π.ΝΑΛΕΟΣ

ΑΘΗΝ. ΓΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ

Ὑπὸ L. RILA

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ὅταν ἡ Ἑλένη ἐπέστρεψε ἀπ' ἔξω ἀντελήφθη ἀμέσως ἀπ' τὴν ὄψι του ὅτι κάτι σημαντικὸ εἶχε συμβῆ.

— Τι τρέχει ; ἠρώτησε ἀνύσυχη.

— Κύτταξε τὶ βρῆκα ἀνοίγοντας τὸ *Buvard* σου γιὰ νὰ γράψω δυὸ λόγια.

Καὶ τῆς ἔρριξε τὰς δύο φωτογραφίας ποὺ εἶχε στὰ χέρια του.

Ἐκείνη δὲν τα ἔχασε ἀλλὰ θέλοντας νὰ ἔχῃ αὐτὴ τὸν τελευταῖο λόγο:

— «Ἐψάξατε λοιπὸν τὰ χαρτιά μου ;» τοῦ εἶπε μὲ αὐστηρότητα.

— «Δὲν τὸ συνειθίζω» ἀπήντησε μὲ ὑπερηφανειο,.ἀπ' τὸ *buvard* εἶδα νὰ γλυστρῇ αὐτὸ τὸ μικρὸ δεμα.»

— «Οὔτε ἐνθυμοῦμαν κἂν ὅτι εἶναι ἐκεῖ. Ἂν ἤθελα νὰ τὸ κρύψω ὁμολόγησε καὶ οὐ ὁ ἴδιος ὅτι θὰ διαλεγα μιὰ καλύτερη θέσι.»

Ὁ Μαυρίκιος μὲ τὴν ἀπάντησίν της ἐξωργίσθη ἀκομη περισσότερον. Εἶχε τὴν δυσάρεστη καὶ ὀδύνηρὰ ἐντύπωσι ὅτι ἐψεύδετο.

— «Ἀγαπᾷς ἀκόμη αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο», τῆς εἶπε «καὶ δὲν ντρέπεσαι γι' αὐτό !»

Ὠχρίασε μὲ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε νὰ τῆς ἀποτείνουν, ἡ ὑπερηφάνεια της προσβλήθη.

— «Δὲν ξέρω, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὶ κάνω καὶ κάθομαι ἀκόμη ἐδῶ μέσα».

— «Οὔτε ἐγώ,» ἀπήντησε ἐκεῖνος.

Καὶ πέτυξε μακριὰ του τὰς φωτογραφίας μὲ ἀηδίσ.

Μόλις μπορεσε ἐπο"ξε στὴν μητέρα της καὶ μὴ ἔχοντας πιὰ τὴν δύναμι νὰ συγκρατηθῇ τὴ τὰ διηγήθηκεα ὅλα, καὶ τῆς ἐξέφρασε τὴν ἀπόφασί της νὰ μὴ ἐπισιρέψῃ πλέον εἰς τὸ σπῆτι της.

Ἡ κυρία δὲ Μάν ἔμεινε ἐκπλακτη μὲ τὰς ἀποκαλύψεις τῆς κόρης της. Τὴν κατέκρινε ὀυστηρότατα γιὰ τὸ φέρσιμό της πρὸς τὸν δὲ Ρολ. Τίποτα κατα τὴν γνώμη της δὲν τὴν δικαιολογοῦσε. Γιατὶ νὰ μὴν εἶχε ἐξωλείψει κάθε τι ποὺ τῆς ἐνθυμίζε τὴν δυσάρεστη αὐτὴ περιπέτεια; Ἡ μήπως δὲν εἶχε φυλοξεῖ τὰς φωτογραφίας τοῦ δὲ Ρολ εἰς τὸ *buvard* της γιὰ νὰ τὰς κυττάζει συχνότερα ;

—Μὲ τὸ τρόπο ἔδειξες στὸν ἄνδρα σου τὴν ματαμέλεια σου καὶ τὴν εὐγνωμοσυνη σου ποὺ σ' ἔσωσε ἀπὸ τὴν γελοιοποίησι καὶ τὴν ἀτιμία ; Ἤσουν καλὴ μαζύ του, καθὼς μοῦ λέγεις, ἐπὶ δύο μῆνες γιὰ νὰ ξεκλυνῃς τὸ λάθος σου, καὶ δὲν σοῦ φαίνεται πὼς τὸ καθῆκόν σου θὰ ἦταν νὰ ἤσουν καλὴ κι' ἀφοσιωμένη σ' αὐτὸν γιὰ πάντα ;... Ἐπειδὴ εἶδες πὼς δὲν ἀντιπεκρίθη ἀμέσως εἰς τὸς ἐπιθυμίας σου, ἐνόμισες σωστὸ νὰ τὸν περιφρονήσῃς ! Αὐτὸ λοιπὸν εἶ ατὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνατροφῆς ποὺ σοῦ δόσσα ; Ἐλησιόνησες ὅτι εἶσαι μία δὲ Μον καὶ ὅτι για μᾶς τὸ καθῆκον εἶναι ἡ κυριωτέρα σκέψη.

«Ἀντὶ νὰ γίνῃς ἡ συντροφος τοῦ συζύγου σου καὶ νὰ προσπαθῇς νὰ συμμεριζεσαι τὰ βάρη του ἔκαμες ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο, περιφρονῶ σα τὰς ἐπιθυμίας του: Ἐδεδύαις ἀλύπητα ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι οὐτὸς στερεῖται τὸ καθε τι γιὰ σένα. Δὲν ἀγαπᾷ τὸν κόσμο, ἐνῶ ἐσὺ κυττοζεις πὼς δὲν σπεύδει νὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά σου !...

«Γνωρίζω τὸν Μαυρίκιο καλύτερα ἀπὸ σένα. Ἂν εἶχες ἀφίσει τὸν χρόνο νὰ ἐκκαλέσῃ τὸ ἔργο του, ἂν δὲν εἶχες κουρασθῆ στὸ δισκημα ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἐξ κ λυθουσις νὰ εἶσαι μαζύ του ὅπως θα ἔπρεπε νὰ ἤσουν, ἂν εἶχες ἐπιχειρήσῃ νὰ εἶσαι ὀλιγώτερο σπάνιαλη, ὀλι ώτερο κοσμικὴ, νὰ ἔχῃς τὴν κεφαλὴ ὅτι πὼς πολὺ γρήγορα θα ἦταν κι' πολὺ δικός σου. Ἤταν στὸ χέρι σου νὰ τὸν κατακτησῃς ἐκ νέου. Ὅπως σύ, ἡ ἰδία τὸ ὁμολογεῖς ὑπῆρξε πάντοτε αὐγενέστατος μαζύ σου. Ἂν τοῦ τὸ ἀντιπαθοιδες καὶ σὺ θυσιαζόνεσς συχρόνως μερικὲς ἐπιθυμίες σου, πόσο εὐχάριστα κι' εὐτυχισμένα θὰ μπορούσατε νὰ ζῆτε !

«Τί τοῦ κρυσόπτεις τέλος πάντων ; Τὸ δε δὲν εἶναι κοσμικὸς καὶ ἀνήκει σὲ πολὺ κατωτέρα τάξι τῆς ἰδικῆς σου ; Ἀλλὰ μήπως οὐτὸς σὲ ζήτησε εἰς γάμο ; Ἀγνοοῦσες τάχα, ὅταν ὑπαδρευθήκατε τὴν κοινωνική του θέσι καὶ τὰ γοῦστα του ; Τὸν ἔβλεπες καθημερινῶς καὶ δὲν εἶχες ἀντιληφθῆ ὅτι σοῦ ἀπήρεσκε. Συγκατανεύουσα εἰς αὐτὸν τὸν γάμο ἀνέλαβες τὴν ὑποχρέωσι νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας του. Ὁ Μαυρίκιος ὅμως εἶναι γεννα ὀψυχος καὶ συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο.

«Πιρασέχομαι ὅτι δὲν εἶχες ὑπολογήσει κατὰ τὰς δυνάμεις σου. Ἀλλὰ τότε, ὅταν τὸ ἀντελήφθης, καὶ ἀφῆκες τὸν ἑαυτό σου νὰ κ ρ ουρθῇ ὑπὸ τὸ τὸ αἴσθημα πρὸς τὸν δὲ Ρολ, ἔπρεπε νὰ ζητήσῃς τὸ διαζύγιον. Τότε θὰ σ' ἐοικαίωνα, γιατὶ ἡ ἀπόφασίς σου θὰ ἦταν τὸ πόρισμα μιᾶς σύγνοῦς σκέψεως. Αὐτὴ τὴνσιγμὴ σὲ κατοκρίνω μὲ ὅλης μου τὰς δυνάμεις. Ὁ ἄνδρας σου εἶναι δυστυχὴς καὶ εἶναι σὺ ἡ αἰφορμή. Ἡ θέσις σου εἶναι κοντά του. Προσπαθῆσε νὰ σκορπίσῃς λίγο φῶς στὸ σπῆτι του, ἂν δὲν μπορῆς μεῖνε κοντά του ἔστω καὶ δυστυχισμένη. Καὶ μέσα σ' ὅλα αὐτὰ ἀφίνω κατὰ μέρος τὸ παιδί σου καὶ τὸ ἔλεεινὸ παροδείγμα ποὺ τοῦ δείνεις.

«Ἔπρεπε νὰ εὐχαριστῇς τὸν Θεὸ ποὺ βρῆκες τὸν Μαυρίκιο, τόσο διαφορετικὸν κατὰ τὸ αἰσθήματα κατὰ τὴν διαγωγὴ πρὸς τοὺς σημερινοὺς. Κύτταξε τὸν δὲ Ρόλ, γιὰ νὰ μὴ πῶ μακρύτερο, τὰ χρωσᾷ ὅλα εἰ, τὴν γυναῖκα του καὶ ἐν τούτοις τὴν παραμελεῖ γιὰ μίαν δποια— δήποτε !»

Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη ἐπέμενε εἰς τὴν ἀπόφασί της περὶ διαζυ.ίου :

— «Περίμενε τουλάχιστο νὰ πεθάνω !» ἐφώνιξε ἡ κυρία ντὲ Μάρ.

Ἡ τελευταία αὐτὴ φράσις ἔκαμψε τὴν ἐπιμονή της καὶ ἐπείσθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ σπῆτι της,

Ἡ συνομιλία μὲ τὴν μητέρα της τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ἀνεγνωρισε πὼς ἔκαμε καὶ δικό της λάθος ἡ δυστυχία τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἀλλὰ οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ παραδεχθῇ πὼ δὲν ἦταν ὁ ἄνδρας της ἡ κυριωτέρα αἰτία καὶ δὲν ἠθύνετο νὰ τοῦ συγχωρῇ ἡ τοὺς οὐστρούς του λόγους σχετικῶς μὲ τὸς φωτογραφίες

Ἀποφασισμένη τέλος νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν συμβίωσι, ἐξ αἰτίας τῆς μητερὸς της, ἠθελνετο πλέον γιὰ τὸν ἄνδρα της ὄχι μονον τελεία ἀδιαφορία ἀλλὰ καὶ μίσος. Ἀπέφευγε τὸ βλέμμα του ὅταν ἐτύχαινε νὰ τοῦ πετάξῃ μιὰ καλημέρα, καὶ τὰ νεῦρα της ἐνυστερόσσντο ὅταν εἰσήρχετο εἰς τὸ δωμάτιο ὅπου αὐτὴ εὑρίσκετο.

XII

—«Ὥστε εἶναι ἀλήθεια ἀγαπητή μου, ἔχετε μολώσει μὲ τὸν δὲ Ρόλ ;... Μοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος προχθές.. Ἀφ' ὅτου κάθεται ἡ γυναῖκα του, σχεδὸν συγχρόνως μὲ τὴν μητέρα σου, συνδεθήκαμε πολύ... Ἐνόμιζε πὼς τὸ τσακωμά σας ἦταν ἕνα κοιρίτσιο τοῦ Μαυρικίου, ἀλλὰ ὁ δὲ Ρόλ μοῦ ὡμολόγησε ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι ἡ αἰτία.

(Ἀκολουθεῖ).

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Καὶ ἔστρεψε ὑπὸ τὸ ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της.

Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔρευνε, σὰν πληγωμένο, ἐκείνη ἄκουε ἀκόμη τὴ λέξι «μπαμπᾶ» ποὺ εἶχε προφέρει τελευταῖα καὶ τῆς ἔκαιε τὴν ἀκοή της.

Δὲν ἦταν κειὰ κ τέρας τῆς. Τὸν εἶχε χάσει καὶ αὐτὸν γιὰ πάντα. Κι' ἔκανε μιὰ κατάχρησι, μιὰ βλασφημία, μιὰν ὕβρι, νὰ τὸν φωνάξῃ ἀκόμη «μπαμπᾶ».

Καὶ τὸν ἀγαποῦσε τόσο τὸν κατέρα της !

Καὶ θὰ ὑπόφερε τώρα σ' ὅλη τὴ ζωή της τὸ μαρτύριο νὰ ζῇ μαζῆ του, μαζῆ μὲ ἕναν.. ξένο !...

Νὰ ζῇ μαζῆ του, χωρὶς νὰ μπορῇ ποτὲ νὰ τοῦ φανερώσῃ κοιὰ ἄβυσσος τοὺς χωρίζει.

***

Ἔξω περιεκύκλωσαν ἀμέσως τὸν κ. Χάρη καὶ τοῦ ἐζήτησαν πληροφορίες.

Ἐκεῖνος διεβίβασε τὰς παραγγελίας της, ὅτι θ' ἀναβλιθῇ ὁ γάμος, νὰ παύσουν ἡ ἑτοιμασίες, νὰ μὴ πάῃ κανεὶς στὴν κάμαρά της, ἐκτὸς τῆς Μὶς Κέλλυ κ ὶ ἀφοῦ ἔστελνε νὰ καλέσουν τὸ γιατρό, ἔκῆρε ἰδιαιτέρως τὸν Τώνη.

Τοῦ εἶπε, κατ' ἀρχάς, γιὰ τὴν ἀρρώστεια της κι' ἔκειτα ἐπροσκάθησε νὰ εὕρῃ δικαιολογίες της γιὰ τὴν ἄρνησί της γιὰ τὸν δεχθῇ καὶ αὐτόν

— Τὴν ξέρεις, τοῦ εἶπε... Ἔχει τόσο σεβασμὸ στὸν ἔρωτα ποὺ σᾶς ἐνώνει ὥστε νο φαίνεται σᾶν προσβολὴ στὸ αἴσθημά της, νὰ τὴν δῇς μὲ τὸ στεφάνι τοῦ πόνου στὸ κεφάλι. Δὲν θέλει στῆς παρομοιες τοῦ γάμου σας νὰ τὴν ἀντικρύσῃς ἄλλην παρὰ ὅκω, τὴν ἐγγώριες.

—Μιὰ προσβολὴ τοῦ ἐρωτός μας εἶν' αὐτὸ καὶ ὄχι σεβασμός; Περίεργο, μοῦ φαίνεται, νὰ κάνῃ ἡ Δώρα τέτοιες σκέψεις. Αὐτὲς θὰ ταίριαζαν σὲ μιὰ φιλοσοφικὴ ποὺ ἐστήριξε μιὰν ἐρωτικὴ ἐπιχείρησι στὴν ἐμπορφιά της. Καὶ τὴ στεγνὴ ποὺ ἡ ἐ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

Η ΛΙΜΝΗ

Τοῦ Ἀνατόλ Φρὰνς

Κυλᾶ ἀμέριμνα τὸ καθάριο νερὸ τῆς μυρσταλλένιας λίμνης, κυλᾶ, δισβαίνει καὶ κόσα πράγματα δὲ συμπαρασύρει στὸ διάβα του!..

Καθισμένος σὲ μιὰ μικρούτσικη βαρκούλα, σχεδὸν γυρμένος πάνω στὸ νερό, ἀθαύμαζα τὴν ὡμορφιά, τὴ γαλήνη, τῆς λίμνης...

Βραδειὰ φθινόπωρου, ξεστὴ καὶ μυρωμένη στὴ λίγη αὔρα ποὺ φυαοῦσε,.. Ἡ βαρκοῦλα αὐλάκωνε μόνο τὰ νερὰ τῆς λίμνης χωρὶς νὰ τὴν ταράξῃ, καὶ κόσες σκέψεις δὲν ἐρχόντουσαν εἰς τὸ μυαλό μου! . . . Σὰν συνέχεια στὴ μαγεία τῆς νυχτιᾶς, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ βαρκάρη ποὺ μοῦ ἔλεγε :

—Ἔχει κ' ἡ ὥμορφή μας λίμνη τὴν ἱστορία της. Θέλεις ν' ἀκούσῃς, ξένε ; Κι' ἄρχισε μὲ τὴ μονότονη φωνὴ του ποὺ κι' αὐτὴ ἐγλύκανε στὴν ἡσυχία τῆς νυχτιᾶς :

—Λένε πὼς ἡ Ἀνεσύ ἦταν ἡ ὡμορφότερη κοπέλλα τοῦ χωριοῦ· ψηλή, μὲ λιγερὴ κορμοστασιά, μάτια κατάμαυρα, ποὺ κρύβανε τὴ φλόγα μὲς στὰ βαθη τους κι' ἀτέμητα κεντρόσια λάμπανε μεσα σ' αὐτὰ τὰ χείλη τὰ κατακόκκινα ποὺ τἄβαψε ἡ φύσις μὲ τῆς κερασιᾶς τὸ χρῶμα.

Παντοῦ ἔσκορνε τὴν ἀγάκη κι' ἔφευγε ἀπο παντοῦ ἀδιάφορη, ἀφίνοντας κάποιο ἀόριστο μειδίαμα, ἕνα αἰρηνικὸ χαμόγελο, ποὺ κάγανε ὅλους τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ της,ποὺ τὴν ἐθαύμαζαν καὶ ποὺ τὴν ἀγαποῦσαν..

Ἀπὸ τὴν τόση ὡμορφιὰ ποὺ χάρι της, ποὺ τόσο ἄφθονη ἡ φύσις σὰν μιὰ καλὴ μητέρα τῆς εἶχε δώσει, ἔλειπε κάτι τι, μιὰ λεπτομέρεια ἀσήμαντη γι' αὐτήν. Ξέχασε ἡ νεραϊδα ποὺ τὴν ἔπλασε, λίγη καρδιὰ νὰ βάλῃ μὲς στὰ στήθη της. Κι' ἄναβε τὴ φωτιὰ στοὺ, ἄλλους, χωρὶς αὐτὴ νὰ αἰσθανθῇ ποτὲ ἢ νὰ κονσερ ἢ ν' ἀγαπήσῃ....Καὶ δὲν γύριζε οὔτε νὰ κοιτάξῃ τὰ θύματά της.

Ὅσοι τὴν ἐπλησίαζαν θαρροῦσαν γιὰ μεγάλη εὐτυχία ἕνα της χαμόγελο, γιατὶ καὶ τὰ χαμόγελα δὲν τἄδινε στοὺς νέους ἄφθονα ἡ Ἀνεσύ.

Μοναχοκόρη, χαϊδεμένη, καθὼς ἦταν, ὅταν τῆς ἔλειχαν γι' ἀγάκη ἢ γιὰ γάμο, χαμογελᾶντας ἀπαντοῦσε :

—Ἐγὼ ν' ἀγαπάσω...; ἐγώ ; Μά, πῶς ἀφοῦ δὲν ἔχω καρδιά ;..

...Κι' ἀμέριμνα γελῶντας, ἄφηνε τὸ χρόνο νὰ διαβαίνῃ...

Μιὰ μέρα εἶδαν στὸ χωριὸ ἕνα νιό, ξένο χωρὶς ἄλλο, ὡμορφο, λεβέντη, ποὺ φαινότανε καὶ πλούσιος. Ἤλθε γιὰ λίγο στὸ χωριό, γιὰ ξεκούρασι καὶ γιὰ κυνήγι...

***

Ἡ λιγερὴ ἡ Ἀνεσύ, παίζει στὸ δάσος μόνη της, κυνηγῶντας μίαν δλόασπρη κεταλουδίτσα..

Τρέχει, κηδᾶ, καὶ κουρασμένη κάθεται κατόπι γιὰ νὰ ξεκουρασῇ καὶ γέρνει τὸ ξανθὸ κεφάλι της, κι' ὅλη ἡ χάρη τοῦ κορμιοῦ της ζωγραφίζεται πάνω στὰ μυρωμένα χόρτα...

Εἰς τὴ χαριτωμένη αὐτὴ στάσι σχεδὸν ἀκοιμᾶται, μὰ ξάφνου κάποιος τρόμος τὴν ἔνιωσε καὶ βλέπει μπρός της τὸ νιὸ τὸν ξένο, ποὺ τὴν ἐκύτταζε μ' ἕνα μειδίαμα κεκρυμμένο.

Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ μ' εὐκινησία ἔφυγε μὲς στὸ δάσος, καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του, τὰ γεμάτα θαυμασμό...

Καὶ ἄφησε γιὰ πάντα τὴ λαχτάρα, τὴ λαῦρα στὴν καρδιὰ τοῦ νιοῦ, ποὺ τὴν ἀγάπησε μὲ πάθος.

Τοῦ κάκου τὴν πολιορκοῦσε, τοῦ κάκου ἔπασχε γιὰ κείνην... ὅλη τοῦ ἡ λατρεία ὅλη του ἡ ἀγάπη ἔσβυνε στὴν ἀπελπιστική της ἀδιαφορία..Τίποτα... τίποτα δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν κάνῃ νὰ τὸν συμπαθήσῃ. Τῆς δικῆς του καρδιᾶς ἡ φωτιὰ δὲν μποροῦσε ν' ἀνάψῃ καὶ τὴν καρδιὰ ἐκείνης.. Ἔλυωνε... ἔφθινε.. μὰ κείνη ἔμενε ἀγαίσθητη στὸν πόνο του. .

Μὲς στὴν ἀπελπιολία του, σήκωσε τὸ κεφάλι, γιγαντώθηκε καὶ εἶπε :

—Ἄχ ! Ἂς ἦταν νὰ γινόταν ἐκείνη λίμνη μὲ νερό, κι' ἐγὼ ἡ κοίτη, ποὺ θὰ τὴν ἔχω στὴν ἀγκαλιά μου...

Σὰν νάταν καμμιὰ μάγισσα ἐκεῖ καὶ ν' ἄκουσε τὸ λόγο του, ἀμέσως βρέθηκε ἡ Ἀνεσὺ μεταβεβλημένη σὲ μιὰ λίμνη καὶ ὁ ἐρωτευμένος ξένος ἡ κοίτη, ποὺ τὴ δέχτηκε. Μά, γιὰ ἐκδίκησι ποὺ πάντα κρύβει ἡ αἰώνια γυναίκα—ἐκδίκησι γιομάτο κεῖσμα, ἀλλάζει συχνὰ τὴν κοίτη της. Καὶ μὲς στὸν ξερμένο τόκο, βρίσκουν μαργαριτάρια : Εἶνε τὰ δάκρυα τοῦ νιοῦ ποὺ τὴν ἀγάπησε...

***

Ἀκούγοντας τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στὴ λίμνη. Καὶ νόμισα, πὼς εἶδα μὲς στὰ βάθη της, τὸ νιὸ νὰ τὴν παρακαλεῖ κι' ἐκείνη ἀσύλληπτη, νὰ γελᾷ ἀκόμη τὸ γέλιο τὸ εἰρωνικό, τὸ κεισματάρικο ἐκεῖνο γέλιο τό, γέλιο τῆς ὑπερηφάνειας καὶ τῆς κοροϊδίας.—τὸ γέλιο κάθε γυναίκας ποὺ ὑπόταξε στὰ πόδια της, τὴν καρδιὰ ἑνὸς ἀνθρώπου....

(Μετάφρασις Α. Δ.)

Ξενα Ευθυμογρ φηματα

ΕΝΑΣ ΚΑΛΟΣ ΓΑΜΟΣ

Ὅλη ἡ συγοικία σημώθηκε στὸ ποδάρι. Φαντασθῆτε ὅτι οἱ Ζιροντὲν ἐκάντρευαντό·κορίτσι» τους. Οἱ Ζ ροντέν;... Μάλιστα, οἱ μεγάλοι αὐτοὶ κλινοποιοὶ τῆς πλατείας: μαξιλάρια, σκεπάσματα, σομιὲ καὶ πᾶν ὅ,τι ζητήσετε. Οἱ Ζιροντὲν εἶχαν ἕνα θελκτικώτατο «κορίτσι». Ξανθή, μὲ ρόδα εἰς τὸ πρόσωπο, καὶ τὴ σεμνότητα στὰ μάτια,—ὅλη ἡ συνοικία τὴν ἐγνώριζε. Μὲ τὰ μικρὰ αὐτὰ προτερήματά της δὲν ἄργησε νὰ βρῇ ἕναν καλὸν καὶ ἔντιμον σύζυγον.

Τὰ ἀμάξια συγγενῶν καὶ φίλων ἤρχισαν νὰ προσέρχονται. Οἱ γυναικοῦλες καὶ οἱ πλανόδιοι πωληταὶ τῆς συνοικίας ἐσταμάτησαν ἐμπρὸς εἰς τὸ σπίτι τῶν Ζιροντὲν κι' ἐπερίμεναν τὴν ἔξοδον τῆς κομπῆς. Ἀλλὰ ἡ ὥρα ἐπερνοῦσε, ἐπέρασε ἀκόμη μία ὥρα μετὰ τὴν «κεκανονισμένην», διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ἐνώπιον τοῦ δημάρχου, καὶ ἡ γαμήλιος κομπὴ δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ ξεκινήσῃ.

Ὅταν ἐτύπησε μεσημέρι οἱ γείτονες ἤρχισαν ν' ἀδημονοῦν. Συγχρόνως ὅμως ἐνεφανίσθη εἰς τὴν πόρταν τοῦ σπιτιοῦ του ὁ κατέρας Ζιροντέν. Δὲν εἶπε τίποτε. Κι' ἔτσι σιωπηλὸς ἀνέβηκε σ' ἕν' ἀμάξι, ἐψιθύρισε κάτι στὸν ἀμαξᾶ. Τὰ ἄλογα ἐκάλπασαν εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸ ἀμάξι ἐξηφανίσθη.

Ὁ Ζιροντὲν κατηυθύνθη εἰς τὸ δημαρχεῖον.

—Ὁ κ. δήμαρχος; Ποῦ εἶνε ὁ κ. δήμαρχος;

—Ἐν κρώτοις, τί τὸν θέλετε;

—Θέλω νὰ τὸν ἰδῶ... ἐψέλλισε λαχανιασμένος ὁ Ζιροντέν... Ξερετ?...συνέβη κάτι ἀκρόκτον.. κάτι σοῦ.. δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ὁ γάμος.

—Μά, ποιὸς εἶσθε;

—Ποιός; Ὁ κ. Ζιροντέν.

—Ἀ! ναί, γιὰ τὸ γάμο. Ἤλθαν οἱ νειόκαντροι; Οἱ μάρτυρες;

—Ἔᾶς λέγω ὅτι ὁ γάμος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ.

—Περάστε, παρακαλῶ εἰς τὸν κάρεδρον καὶ κανονισθῆτε μαζῆ του.

Ὁ Ζιροντὲν ἐπανέλαβε καὶ εἰς αὐτὸν τὸ μαθημιτάκι του:

—Ὁ γάμος δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, διότι συνέβη κάτι ἀκρόκτον.

—Μά, τί, ἐπὶ τέλους; Πές τε μας μίαν δικαιολογίαν ... Δὲν μπορεῦμε ν' ἀναβάλουμε ἔτσι τὸ γάμο, ἀφοῦ εἶν' ὅλα ἕτοιμα...

Ὁ ἄτυχης Ζιροντὲν ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀπαντήσῃ. Καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ κόρτες ἦσαν κ' ἐισιτές, ἔσκυψε στὸ αὐτί τοῦ καρέδρου καὶ ἐψιθύρισε:

—Εἶ·ε ἀδύνατον νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Πρὸ ὀλίγου ἡ κόρη μου ἐγέννησε ἀγοράκι!

M. L. Arsandaux

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΑΝΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

—Κόρη μου τοὺς διαβάτες μὴν κυττάζῃς,
ἔμπα ἀπ' τὸ παραθύρι μιὰ στιγμή.
– Μάννα μου, ἐσὺ δουλεύεις καὶ στενάζεις
κι' εἶναι θλίψη γιὰ μὲ τέτοια ζωή.

— Ἄφησε τὰ τραγούδια. Σταματοῦνε
ὅσοι περνᾶν στὸ δρόμο καὶ τ' ἄκουν...
— Μάννα, στὸν κῆπο τὰ πουλιὰ λαλοῦνε
κ' οἱ πόθοι τῆς καρδιᾶς μου κελαϊδοῦν.

— Ἄναψε τὸ καντῆλι στὴν Παρθένα,
σταυροκοπήσου, πές μιὰ προσευχή..
— Ὅλα τὰ δέντρα, μάννα, εἶναι ἀνθισμένα
μοσκοβολάει μιὰ ἀγάπη στὴν ψυχή..

— Μὴ λησμονῆς, πῶς μὲς τὸ μαῦρο μνῆμα
τώρα λυώνει ὁ πατέρας σου νεκρός..
— Μανοῦλα μου ἡ χαρὰ δὲν εἶναι κρῦμα
πρὶν περάσῃ τῆς νειότης ὁ καιρός,

Στὴ δουλειὰ σκύφτει ἡ μάννα καὶ σωπαίνει
τὰ χρόνια ἀναθυμᾶται τὰ παληά.
Στῆς κόρης τὴν καρδιὰ ὁ πόθος σβένει
κι ἀρχολαλοῦν στὸν κῆπο τὰ πουλιά.

1919 *Μαρῖνος Σιγούρος*

Μοντερνες Αγαπες

ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΞΕΝΑ

LXII

Θέλω νὰ δῶ μέσα σου ὅπως μέσ' στὸ ἄσκεπο ρυάκι ποὺ δὲν εἶχε ποτὲ μυστικά.

Θὰ καθήσης στὰ πόδια μου μὲ τὰ μπράτσα σου πάνω στὰ γονατά μου καὶ τὰ μάτια σου μέσα στὰ δικά μου.

Τότε θὰ μοῦ πῆς τὴ ζωή σου, καὶ στὴν ἄκρη τῶν εἰλικριτῶν σου χειλιῶν θὰ τὴν δῶ.

Μαζὺ θὰ σκοτώσουμε τὴν μαραζιάρα ζήλεια ποὺ ποτὲ δὲν κοιμᾶται καὶ θὰ κατάξῃ τὸ κτῶμα της ὅπως τὸ κτῶμα ἑνὸς βρωμόσκυλλου, ποὺ θἄχω τὸ δάγκωμα στὴν καρδιά.

LXIII

Μοῦ εἶπες : «Δὲν εἶμαι ἄξιος». Κι' ἔσκυψες τὸ μέτωπο. Τὸ φιλί μου σὲ κορηγόρησε, ποὺ γλύστρησε πάνω στὸ γλυκὸ καὶ χρυσὸ σου κρόταφο ὅπου κοιμοῦνται οἱ γοητεῖες. Τί ξαίρεις γιὰ τὸν ἑαυτό σου ; Τίποτε.

Ἀγνοεῖς τὴ μαγεία καὶ τὴ δροσιὰ ποὺ παίζουν γύρω στὴν ὡμορφιά σου.

Ἀγνοεῖς τὸ γέλιο σου, τὸ δμοιο μὲ τὸ γέλιο τῶν κηγῶν. Δὲν εἶδες τὸ λαμπρὸ φωτοστέφανο ποὺ ζώνει τὸ κεφάλι σου, τὶς ὧρες ποὺ θἄθελα νἄνε θανάσιμες, τόση μοῦ δίνουνε εὐτυχία.

Δὲν εἶδες τὰ μάτια σου ὅπου ὅλος ὁ οὐρανὸς ἀνάβει καὶ κεθαίνει, κατὰ τὴ θέλησι τῶν χαϊδιῶν μου.

Δὲν ἀκοῦς τὰ λόγια ποὺ παίρνουν τὴν καρδιά μου καὶ τὴν σέρνουνε πρὸς τὰ οὐράνια.

Δὲν ξεύρεις τίποτε σώπα,

LXIV

Πάνω στὴ σταχτιὰ γῆ τῶν ἀγρῶν, μέσα στὸ πράσινο μαλλὶ τῶν λειβαδιῶν τρέξαμε μαζὺ κρατεύμενοι ἀπ' τὸ χέρι.

Ὁ ἀέρας μᾶς κλειοῦσε τὰ μάτια,

Θἄθελα νὰ ξεύρω νὰ κατῶ ὅπως ἡ ταξιδεύτρα ψύρα, θἄθελα νἄμαι κειὸ λαφρειὰ κι' ἀπ' τὸ φευγάτο ἀπ' τὴν ἀκιδιὰ φύλλο, κι' ἀπὸ τὸ φτερωτὸ σπόρο τοῦ ἀγκαθιοῦ, γιὰ νὰ σηκωθῶ μαζὺ σου ὡς τοὺ; ἄσπρους κύργους τῶν συννέφων καὶ νὰ μὴν ξαναγυρίσω ποτὲ κειὰ ἀπὸ ἐκεῖ.

LXV

Ἄκουσε, εἶδα νὰ κεθαίνουνε οἱ ἄσπρες κλιματίδες, ποὺ ἀγαποῦσα τόσο, καὶ σκέφτηκα.

Πορὰ τὴν ταραγμένη ἀγάπη ποὺ σ' ἔκαμε νὰ γονατίσῃς μπρὸς στὸ κατῶφλι μου, πορὰ τ' ἀπλωμένα μου χέρια ποὺ σ' ἀνοσήκωσαν, τὰ δικλωμένα μου μπράτσα πάνω στὴ συγκίνηση τοῦ στήθους σου, καὶ τὴν αὐγὴ ποὺ μᾶς ξαναβρῆκαν ἀγκαλιασμένους, δὲν σ' ἔδωκα τίποτα ἀπὸ μένα.

Ἔχασα τὶς ὧρες καὶ τὰ λεπτά, ἔχασα τὰ ἀναίσθητα δευτερόλεπτα, ἔχουνε κυλίσει στὰ περασμένα.

Τίποτε δὲν θὰ μοῦ ξαναδώσῃ αὐτὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει πιό, τὰ φωτεινὰ αὐτὰ ἄνθια τῶν ὧρῶν, κεθαμμένα ὅπως οἱ ἄσπρες κλιματίδες ποὺ ἀγαποῦσα τόσο.

Τι νὰ περιμένω ἀκόμα ;

Ἄκουσε, ἂν ἀηδιάσης ἀπ' τ' ἀγκαλιάσματα ποὺ κεύουν μπρὸς στὸν ἀτέλειωτον ἔρωτα, ἂν αἰσθάνεσαι πόνο στὴν καρδιὰ σου πολὺ βαριὲς τὶς σβυσμένες λέξεις, τὴν ἀδιαφόρητη χειρονομία, ἂς μὴν περιμένουμε.

Θὰ σοῦ δώσω τὸ χέρι που ὅπου εἶνε χαραγμένη ἡ δροσιὰ τοῦ στόματός σου, καὶ θὰ πάρεις τὴ ζώνη μου γιὰ νὰν τὴ δέσεις στὴ δική σου.

Τότε, στὴν ἄλική μου κλίνη ὅπου θὰ ἐξαντληθῇ μεγαλόπρεπα ἡ θανάσιμή μας νειότη, κι' ὅπως στὰ καλοκαιρινὰ βράδυα μέσ' στὴν αἰμάτινη λαμπρότητα τοῦ ἥλιου ποὺ δύει,μαζύ, ὦ Σύλβιε θὰ κοιμηθοῦμε.

LXVI

Ἄφησα τὸ γλυκό μου σπίτι πάνω στὸ γήλοφο· κοιμᾶται τώρα ἐγκαταλειμμένο.

Ἡ γάττα τώρα ἀνήσυχη γυρεύει μιὰν ἄλλη κμτοικία, κι' ἐγὼ κῆρα τὸ δρόμο, ὅπου κωλάνε τὰ χαλίκιο, γιὰ νὰ κατέβω στὴν κοιλάδα.

Ἔπεφτε χρυσάφι ἀπ' τὶς γόγιμες μηλιὲς ὅπου σκὸν εὐτυχισμένον καιρὸ γαλούσανε τὰ χρυσᾶ μῆλα' ἔπεφτε χρυσάφι ἀπὸ τὶς λεῦκες ποὺ τὰ φύλλα των εἶνε δίσκοι ποὺ τρέμουν, ἀλλὰ ἕνα χρυσάφι θαμκὸ, χωρὶς τὴ φωτεινὴ βοήθεια τοῦ ἥλιου.

Ὦ Σύλβιε, πόση λύπη σ' αὐτὴ τὴ δύστυχη μέρα. Κάτω ἀπ' τὴν ὁμίχλη ποὺ σκορποῦσε μελαγχολικά, ἡ ζωή μου ἔφευγε, καὶ μέσ' τὸν ἔρημο δρόμο τὸν περιτριγυρισμένο μὲ δέντρα, ἄκουσα πάνω στὸ χῶμα, κουφὰ κι' ἐλαφρά, ἕνα νεκρὸ φύλλο ποὺ μ' ἀκολουθοῦσε.

Μετάφρασις Κ. ΤΡΟΥΚΙΔΗ

ΘΕΟΔΟΡΑΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 15
15
Μὴ ἀγόρασε νὰ ἀποκόψῃς ἕνα δεκάλεπτον γιὰ κάθε ψηφοδέλτιον.

Νέον ἀνέκδοτον μυθιστόρημα ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ--ΣΜΑΡΑΓΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Ὅσο γι' αὐτό, τέκνον μου Σμάραγδε· μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος. Τὸ οἰκογενειακό σου ὄνομα, ποὺ μοῦ τὸ ἐμπιστεύτηκες, δὲν θὰ τὸ μάθῃ ἄλλος κανείς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κοῦμε σὲ κανένα πὼς ἕνας γυιὸς τοῦ κόντε-Κοτοῦβαλη τοῦ Λορέντσου ἤρθε ἐδῶ νὰ γίνῃ δόκιμος καὶ κατοπι μοναχός. Τίποτα ἐγκόσμιο, τέκνον μου, δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ. Ξέχασε καὶ σὺ κοιὸς εἶσαι καί, ἀπὸ σήμερα πάρε τὸ κελί σου φόρεσε τὸ ράσο σου καί, μὲ τὴν εὐχή μου, ἀφοσιώσου σιὸ ἔργο τῆς σωτηρίας σου. Ὁ Θεός, τέκνον μου, νὰ σὲ βοηθήσῃ!

***

Ἔτσι ἡ Σμαράγδα τοῦ κόντε-Φιόρη μπῆκε καὶ κρύφτηκε στὸ Μοναστῆρι τῶν ἀνδρῶν σὰν ἀδελφὸς Σμαράγδος. Οὔτε ὁ Ἡγούμενος, οὔτε κανένας ἐκεῖ μέσα ὑποψιάστηκε ἢ σκέφτηκε νὰ ἀναντιωθῇ. Ἔκεῖνο τὸν καιρό, συχνὰ νέοι, καιδιὰ σχεδόν, κι' ἀπὸ μεγάλες οἰκογένειες, καρουσιαζόντων στὰ Μοναστήρια καὶ παραμαλοῦσαν νὰ «κανονισθοῦν». Κι' οἱ Ἡγούμενοι κοὺ εἶχαν τὴν κεκοιθηση κὼς ἔσωζαν, ὄχι μόνο αὐτοὺς τοὺς ἴδιους, κορὰ κι' ὅλη τους τὴν οἰκογένεια, τοὺς δεχόνταν κρόθυμα καὶ τοὺς ἔκρυβαν καλά. Ἂν ἄξιφνα ὁ κόντε Φιόρης, για μιὰ ὑκοψία, καρουσιαζόταν καὶ στὸ Μοναστῆρι ἐκεῖνο τῶν ἀνδρῶν, νὰ ρωτήσῃ μήν κῆγε ἡ κόρη του Σμαράγδα, θὰ τοῦ ἀπαντοῦσαν κὼς οὔτε Σμαράγδα ἤξεραν οὔτε Σμάραγδο. Τέτοιος κίνδυνος ὅμως, ποὺ θἄκανε βέβαια τοὺς καλόγερους νὰ ὑποψιασοῦν τὸ φοῦλο τοῦ καινούργιου δόκιμου, δὲν ὑκῆρχε, γιατὶ ὁ κόντε-Φιόρης, καθὼς εἴδαμε, δὲν ἐσκέφθηκε στιγμὴ κὼς ἡ κόρη του θὰ γινόταν... καλόγερος!

Ὁ Ἡγούμενος τὴ ρώτησε ἂν ἤξερε «γράμματα κολλά». Κι' ἄμα ἄκουσε κὼς εἶχε κιμεὶ καλὲς σκουδὲς καὶ στὰ ἑλληνικὰ καὶ στὰ φράγκικα, μὲ δασκάλους ποὺ τῆς εἶχε ὁ κατέρας της σὸ σπίτι, —γέρους ὅλους κακάδες, — τῆς εἶπε :

—Ἐσὺ λοιπὸν θὰ ἐργάζεσαι μὲ τὸν ἀδελφὸ Ἄνθιμο. Εἶνε σοφὸ κειδί καὶ φροντίζει τὴ βιβλιοθήκη τοῦ Μοναστηριοῦ. Καὶ ξέρεις ἔχουμε σήμερα ἀκόμη ἀπὸ πενταπόσια βιβλία ! Μὰ οἱ περισσότεροι μονοχοὶ εἶνε σχεδὸν ἀγράμματοι. Μόλις ξέρουν νὰ διαβάζουν τὰ ἐκκλησιαστικά. Ἂς εἶνε, αὐτοὶ κάνουν ἄλλες δουλειές. Ἐσύ, τέκνον Σμάραγδε, θὰ γράφῃς μὲ τὸν ἀδελφὸ Ἄνθιμο.

Γιατί, ἐκεῖνον ἀκόμα τὸν καιρό, τὰ «βιβλία» ποὺ ἀκοῦτε, δὲν ἦταν ὅλα τυπωμένα. Πολλά, κι' ἴσως τὰ περισσότερα, οἱ βιβλιοθῆκες τῶν Μοναστηριῶν, τῶν Σχολείων καὶ τῶν μεγάλων Σπιτιῶν, τὰ εἶχαν χειρόγραφα. Ἄξαφνα τὸ Μοναστῆρι ἐκεῖνο δανειζόταν ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπή, ἀπὸ ἕνα ἀρχοντικὸ ἢ ἀπὸ ἄλλο Μοναστήρι μιὰ ἔκδοση τῶν Λόγων τοῦ Χρυσοστόμου κι' ὁ Ἄνθιμος, σιγὰ-σιγά, τὴν ἀντέγραφε. Ἄλλοτε ἡ ἀντιγραφὴ γινόταν κι' ἀπὸ χειρόγραφο. Καὶ στὸ τέλος τοῦ βιβλίου, ποὺ κατόπι δανόταν μὲ φροντίδα καὶ τέχνη ἔβλεκες τὸ στερεότυπο : «Διὰ χειρὸς τοῦ ἐλαχίστου ἐν Μοναχοῖς Ἄνθιμου» κτλ.

Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ φαντασθῆτε ποία ἐργασία εἶχε ὁ ἔφορος αὐτὸς τῆς μοναστηρήσιας βιβλιοθήκης,—ὁ «διατηρητής»ὅπως τὸν ἔλεγαν, —καὶ μὲ κόσην χαρὰ ἄκουσε κὼς τὸ ἀρχοντόπουλο ἐκεῖνο ποὺ θἄμενε στὸ Μοναστήρι,ἤξερε νὰ γράφῃ καλὰ καὶ μποροῦσε νὰ τὸν βοηθῇ.

—Πᾶμε ἀμέσως νὰ σοῦ δείξω ! τοῦ εἶπε.

Καὶ τὸ «ἀρχοντόπουλο» τὸν ἀκολούθησε ὁλοπρόθυμα, γιατὶ ὁ Ἄνθιμος αὐτὸς δὲν ἦταν κορὰ ὁ νέος ἐκεῖνος καλόγερος, ὁ συμπαθητικός, ποὺ ἔμοιαζε τοῦ Μιχάλη...

Ἀνέβηκαν μιὰ σκάλα, κέρσσαν ἕνα κοριντόρο καὶ μπῆκε σὲ μιὰ μεγάλη σάλα γεμάτη βιβλία. Ἄλλα ἦταν σὲ ντουλάπια μὲ γυαλιά, ἄλλα σὲ ράφια ἀκλᾶ, κι' ἄλλα 'ς ἕνα κελάριο τραπέζι, ἄστρωτο ποὺ εἶχε στὴ μέση, ὄρθια, ἕνα μικρὸ Ἐστουρωμένο: Στοὺς μαῦρος ξύλινος, ἀσημένια κινακίδα καὶ Χριστὸς φρεσκοζωγραφισμένος σὲ χοντρὸ κεριπομμένο ξύλο, μὰ τόσο ζωηρά, ποὺ φαινόταν μᾶλλον χρωματιστὸ ἄγαλμα κορὰ ζωγραφιά.

Σ ἕν' ἄλλο τραπέζι, κιὸ μικρό, ἦταν ἀγοιχτὸ τὸ βιβλίο ποὺ ἀντέγραφε ὁ Ἄνθιμος, τὰ χαρτιὰ τοῦ δδῶ κι' ἐκεῖ ἀπλωμένα,—ὅλο κεργαμηνές, κιλιὲς καὶ καινούργιες,—τὰ καλαμάρια του, οἱ κέννες του ἀπὸ χήνας φτερὸ καὶ τἄλλα του σύνεργα.

Ὁ Σμάραγδος, ἔτσι κρέκει νὰ λέμε τώρα καὶ μετ; τὴ Σμαράγδα,—κεριεργάστηκε ὅλ' αὐτὰ τὰ κράγματα, κοτταξε κι' ἀπὸ ἕνα κορὰθυρο τὸ καταπράσινο καὶ κατεγάλανο ἐξοχικὸ τοπίο κι' ἔκεκτα κάθησε 'ς ἕνα ψάθινο κανακέ.

—Εἶμαι τόσο κουρασμένος, ἀδελφέ μου! εἶπε. Τώρα καταλοβαίνω δλημμου τὴν κούραση...

—Ἔκαμες δρόμο πολύ, ἔ; ρώτησε ὁ Ἄνθιμος.

—Ἀπὸ τὴ χώρα, ἤρθα μὲ τὰ πόδια. Καὶ δὲν κοιμήθηκα καθόλου τὴ νύχτα...

—Θὰ νυστάζῃς λοικόν... Ἀλήθεισ, βλέκω τὸ κάτια σου τὰ κλειοῦσε χωρὶς νὰ θές...Πάρε κατέναν ὕκνο ἐδεκεῖ... δὲν κειράζει. Καὶ σὲ καμμιὰ ὧρα σὲ ξυπνοω. Ἐγὼ θὰ γραφω.

Μὸ κοὶ χωρὶς νὰ τοῦ δίνεν τὴν ἄδεισ, ὁ Σμάραγδος θὰ κοιμόταν. Ἀδύνατο κιὰ νὰ βαστεξῇ! Καὶ μιὰ στιγμὴ ποὺ τὰ κάτια του ἔκλεισαν ἄθελα, τὰ κρατησε κλειστὰ κι' ὁ ὕπνος τὸν κῆρε ἀμέσως.

Ὁ Ἄνθιμος ἐκάθησε στὸ σκαμνί του, μὲ τὴ ράχη γυρισμένη στὸν κανακέ, κι' ἄρχισε ἡ τυχα νὰ γραφῇ. Ἡ κέννα του ἔτριζε σκορατχιμὰ ἀπάνω στὴν κεργαμηνὴ καὶ μιὰ μεγάλη χρυσόμωγα ἀκομπανιάριζε τὸ τρίξιμο μὲ τὸ βόμβο της.

Μὰ τίποτα δὲν ἐτάραζε τοῦ Σμάραγδου τὸν ὕκνο. Μισογυρμένος στὸν κανακέ, μὲ τὸ ξανθὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὴν κλατειά του ράχη, —πολὺ σκλὴ ὁ μ ξιλάρι! —κοιμόταν βαθειά, κοιμόταν σὰν κεθαμένος.

Ἡ κροσδοκία, ἡ ἀηνσυχία, ἡ ἀγωνία τὸν κρατοῦσαν ὡς ἐκεινη τὴν ὧρα. Μὰ μόλις ἠσύχασε. μόλις ἐξαφανίζηκε στὸ μοναστῆρι, ἡ γνῶτα κι' ἡ κούρασι τὸν κυρίευσαν ἀγίκητο.

Κι' ἐ·ῶ ὁ Ἄνθιμος ἔ,ραφε καὶ ὁ Σμάραγδος κοιμοτταν, οἱ ἄλλοι καλόγεροι ἐδούλευον καθένας τή δουλειά του. Ἄλλος καλλιεργοῦσε τὸν κῆπο, ἄλλος μαγείρευε γιὰ τὸ μεσημέρ', ἄλλος συγύριζε τὴν ἐκκλησιά, ἄλλος ἔρρυβε ράσο, ἄλλος ζωγράφιζε εἰκονίσματα, ἄλλος ἔφτειονα στουρούς καὶ κομπολόγια, ἄλλος εἶχε κοεὶ νὰ μαζέψῃ ἀγριόχορτα κι' ἄλλος ἀκόμα μακρύτερα, νὰ γυρέψῃ «βοήθεια» γιὰ τὸ Μοναστήρι.

***

Οἱ καλόγεροι οὐτοὶ τοῦ ΙΣΤ' αἰῶνα ἔκαναν βέβαια καὶ τὶς κρσευγές τους καὶ τὶς μετάνοιες τους· δὲν εἶχαν ὅμως καὶ τὴν ὑκερβολικὴ ἐκείνη θρησκοληψία,κοὺ ἄλλους, κιὸ παλιούς, τοὺς ἀκοξέκανανε ὁλωσδιόλου κι' ἀπὸ τὰ κιὸ ἀθῶα ἐγκόσμια κοί, μὴ μπορῶντας νὰ τοὺς κάνῃ ἀγγέλους, τοὺς ἔκανε κτήνη ὅκως εἶκε κοκοιος σατυριστής. Δὲν εἶχαν ἀκόμη οὔτε τὴν ἀγιάτρευτη ἐκείνη κονηρία,κοὺ ἔκανε ἄλλους νὰ φεύγουν τὸν κόσμο μόνο γιὰ νὰ μὴ δουλεύουν κοὶ χανόνταν 'ς ἕνα μοναστῆρι νὰ τρῶνε, νὰ κίνουν, νὰ ροχατεύουν καὶ νὰ χοντροίνουν.

Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Σμάραγδου, στὸ Μοναστῆρι ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἔρριξε ἡ καλή του τύχη, ἐδούλευ ν κολὺ κοὶ κροσευχόνταν λίγο. Κι' ἦταν ὅλοι ἄνθρωποι ὑστερικοί, χρηστοί, ἐνάρετοι. Δὲν ἔμοιαζαν καθόλου μὲ τοὺς καλόγερους ἐκείνους τῆς Δύσεως ποὺ ἔρουμε ἀπὸ τὰ βιβλία, τοὺς ὑκομοιτάς, τοὺς φαγάδες, τοὺς κρυφοὺ, ὀργιοστάς, ποὺ βιάτιζαν ψιρι, τὴ χήνα γιὰ νὰ φάνε ἡμέρα νηστείας, ἢ ἔμπαζαν στὸ Μονοστῆρι τίς ἐρωμένες τους.Τ ποτε ἀπ' αὐτὰ δδῶ, ἡσυχία, ἐγκράτεια, ὁμόνοια, ἀγά

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

Ἡ διορρύθμισις τοῦ δημοψηφίσματος τὴν ὁποίαν ἔκαμα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εὐχαρίστησε καὶ τοὺς ὑποψηφίους καὶ τοὺς ψηφίζοντας. Πολλοὶ ἐκ τῶν πρώτων μοῦ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν των νὰ ἐπισκέφθουν εἰς τὸν κατάλογον, τοὺς παρακαλῶ ὅμως νὰ φροντίσουν νὰ συμπληρώσουν ὁρισμὸν ψήφων 50, ὅπως ἀνέκτυξα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον. Οἱ ἀπομείναντες εἰς τὸν κατάλογον ἔλαβαν μέχρι τῆς παρελθούσης Τετάρτης τοὺς κάτωθι ἀριθμοὺς ψήφων:

Ἀθῆναι.— Σίτσα Σακκιλῆ (προσφυγοπούλα) 132 – Λέλα Μ. Στειριώτου 212. Χ. Κοκολέτσος 98. Γιάννης Χιδηρογλου 172. Ε. Ἀγαπητὸ, 985.—Κ. Παπαγεωργιάδης 105.

Πειραιεύς.— Α. Χριστοφίλης 236. Νινα Μαυροκοινου 105. – Παναγ. Μπιλλίνης 60,

Κωνσταντινούπολις. Ν. Τακόπουλος 52.

Σικάγον.—Ἀναγνωσια Κοκολέτσου 170.

***

Οἱ ἀποστείλαντες κατὰ τὴν ἑβδομάδα ψηφοδέλτια εἶναι οἱ ἑξῆς: δεσποινίδες καὶ κ. κ. Β. Βασιλακόπουλος, Ζ. Ψριδης, Π. Κωνσταντινόπουλος, Α. Μάλτσος, Ζωῖζουλας. Γ. Ἀνδριτσακης, Ν. Παναγόπουλος, Κ. Καρκαζῆς, Δημ. Ἰωαννίδης, Βασ. Κοντές, Νικ. Βρεμης, Κ. Παπαδιαμαντῆς, Μιχ. Πρωτοπάς, Γεωργ. Νικολαΐδης, Βασ. Πτσος, Ε. Λινοραδῆ, Τασία Δημητρίου, Μαρ. Χατζίσκου, Νικολ. Ἀποστολοκούλου, Β. Βῆ Σκαλλορίου, Κ. Παπανδρέου, Γ. Παπαδημητρίου, Ἀλ. Δημητρακοπούλου, Γ. Λογοθετίδης, Σπ. Κεφαλληνίτης. Ἀ. δρ. Δήμας, Γ. Ν. φρος, Δημ. Θεοδωρόπουλος, Εἰρ. Ἀγγελίση, Κλ. Δραντακη, Ἀνδρ. Συριόπουλος, Ματθ. Μπόρος, Μαρ. Δεσποτοπούλου, Βασ. Ἀϋραντῆς, Τζακης Κοβαντζῆς, Β. Μουστοου, Λ. Παπούλια, Γ. Λογοθετίσης, Ἐλ. Τσαγδῶλης, Π. Ἀποσκίτης, Μάρ. Ἀμβράσονλου, Ἰσα. Ρυβάρτος, Μαρ. Καλογεροπούλου, Ὀρ. Παπαδοπούλου, Κατ. Ρηγόρδου, Ν. Κακλαμάνου, Ἰ. Ἀλεξάνδρου, Κ. Δάνας. Ἐλ. Μιχοπούλου, Σαυρ. Βασιλειάδης, Δημ. Χριστόπουλος, Ἰω. Τριανταφυλλίδης, Ἀθ. Π. Θεοδόρου, Κρ. Ἀναγνώστου, Π. κ. Βισματζίδου, Σπ. Μάντζος, Δημ. Χριστόπουλος, Σπ. Βασιλειάδη. Ἑλλ. Χρόνης, Δ. Κουτζίδης, Μαρ. Κουρῆ, Ο. Βασιλειάδης, Γ. Ἀντωνολουκᾶς, Π. Στελλάκης, Μιχ. Τουφεξῆς, Α. Σιτου, Ἠ. Λυκάκος, Ἀλέξ. Πλεσσις, Σοφ. Σγουροῦ, Δημ. Νάνο, Λέλ. Διονυσίου, Δ. Κολοτούρος, Νικ. Κυριαζῆς, Θεόδ. Μαρβέλλης, Σπ. Κωνσταντίνου, τινδης, Δομ. Κουτσῆκος, Σωκ. Τριτέος, Ἰωάν. Θράκης, Ἀρισ. Νάκος, Χρήλαικος, Κωνσταντινίδης, Ἰω. Θρακης καὶ Ἀριστειδῆς Βλασόπουλος.

Ἔλαβα τὰς φωτογραφίας τῆς δνίδος Πηνελ. Γεωργίδου, καὶ τοῦ Χρ. Κουρκουλιᾶ.

***

Δηλῶ ὅτι οἱ ψηφοι, τὰς ὁποίας λαμβάνω τώρα, διὰ διαφόρους ὑποψηφίους ὑποψηφίους δὲν ἀκυροῦνται, ἀλλ' αὐτοὺς ὡς λιβ ἀνυπόγραφον ἐπιστολὴν τοῦ ὑποψηφ ου, ζητοῦντος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν κατάλογον, θὰ δημοσιεύσω τὸ ὄνομά του μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ψήφων τὰς ὁποίας κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀκτοῦ καταλόγου ἀπουσίας του ἔλαβε.

***

κ. κ. Ν. Πιναγόπουλον, Κ. Κορμαντζῆν κ. λ. π. Ἡ ὑποψηφία σας ἐβλ ἡθη ἀπὸ τὸν κατάλογον, διότι τὸ ἐζητησεν ἡ ἰδία.—Θ. Τσιμπούκην. Συμπληρώσατε ὁριθ. ψήφων 50. – Α. Καρδιμίτσα. Δύνασθε, ἀφοῦ συμπληρωθῆτε πρὸς τὸν δρον.

ΝΟΡΑ

"Ο ΦΑΡΟΣ,,

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸν οἶκον τοῦ κ. Μ. Ζηκάκη ἐξεδόθη, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς βιβλίον «Ὁ ΦΑΡΟΣ» τὸ γνωστὸν συμβολικὸν μυθιστόρημα τοῦ κ. Σπ. Ποταμίανου. Ἡ ἔκδοσις ἔγινε μὲ ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καὶ καλαισθησίαν. Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἀπὸ 300 περίπου σελίδας μικροῦ σχήματος καὶ πωλεῖται παρὰ τῷ ἐκδότῃ ἀντὶ δραχ. δέκα ἕκαστον ἄδετον ἀντίτυπον καὶ ἀντὶ δραχ. δέκα τεσσάρων χαρτόδετον.

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου εἰς τὴν «ΣΦΑΙΡΑΝ».

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ

ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ

ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Θὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Σφαίρας». Θὰ τὸν παρακολουθήσουν καὶ θὰ τὸν ἐνισχύσουν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

ΟΛΑ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΕΥΠΟΡΑ ΚΑΙ ΠΤΩΧΑ

ΟΛΟΙ ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΤΩΝ

ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΓΓΕΝΕΙΣ ΤΩΝ

γιατὶ θὰ ἐξυπηρετήσῃ τὸ συμφέρον τους καὶ ἴσως θὰ πραγματοποιήσῃ καὶ τὰ ὄνειρα ποὺ ἔχει κάθε οἰκογένεια γιὰ τὸ παιδί της.

Ἀναμείνατέ τον στὸ Πασχαλινὸν φύλλον τῆς «Σφαίρας».

Χθὲς ἐπελάβωσι ἡ πρόθεσμίσ, διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν διαγωνισμὸν ποὺ προεκήρυξα πρὸ μηνὸς (ἕνα λυρικὸ κομμάτι σὰν αὐτὸ ποὺ γράφει ὁ κ. Ἔσπερος). Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα εἶχα συναγερμὸν εἰς τὸ γραφεῖον μου ἀπὸ κομμάτια διὰ τὸν διαγωνισμόν. Μοῦ ἔστειλαν ἀκόμη ἑ δεσποινίδες καὶ ἕ ι κ. κ. Ι. Τσίκωνας, Κ. Μιρέρ, Κ. Ἀταθία Τζάνη, *Monna Vanna*, Δάλια Τ. ξοπούλου, Ἄγγελος Δρ ος, Δημ. Παπαδάκης, Σ. ἐλ. Λογιάδης, Δημ. Παπαγεωργίου, Στομ. Γαμβέτ ς, Παναγ. Μπιλλίνης Γ. Νικηφόρος, Ν. Κοτσράτος, Ν. Οἰκονομόπουλος, Μαρ. Ζ φειριάδου, Κατ. Ἀρσενίδη, Εὐαγελία Μετ ξᾶ καὶ Ἰω. Ἀσημάκης.

Ἐν συνεργασ ᾳ μὲ τὸν κ. Ἔσπερον θὰ ἐξετάσω τὰ ἀποσταλέντα κομμάτια καὶ εἰς τὸ προσεχὲς θὰ δημοσιεύσω τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ, μαζῆ μὲ τὰ ἔργα ποὺ θὰ βραβευθοῦν.

***

Ἡ ἀπασχόλησις τῶν ἀναγνωστῶν μου μὲ τὸν διαγωνισμὸν περιώρισε αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα τὴν ἀποστολὴν κομματιῶν, πρὸς δημοσιευσιν. Ἐξ ὅσων ἔλαβα, θὰ δημοσιευθῇ τὸ ποίημα τῆ δνίδος Αἰ. Φριάδη.

Δι βιστὰς παρατηρήσεις ποὺ ἔκαμα καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, κ. κ. Α Ζ ὸ τ», Κ. Ἀνδρεάδη, Ι. Νιναινα, Τηλ. Βαβ. Γ Δ. Νεφρ.,. Ἀπὸ τὰ κομμάτια σας λείπει ἡ ἰδέα, αὐτὸ κ ὶ ἀκαιολογεῖ τὸ γιατὶ ἐγράφηκαν.

Τὰ δικά σας κολὺ ἔκτενῆ, κ.κ. Παπαδιαμαντόπουλε καὶ Α. Τσυλαρίδη.

Τὸ «δὲν ἤλθες», κ. Σκούρα, θὰ ἔλεγε περισσότερα, ἂν ἦταν... συντομώτερο. Στὴν ἀρχή, παρουσιάζει μερικὰ προτερήματα, κιτόκιν ὅμως ξ ψχᾶ. Δὲν δημοσιεύω κατριωτικά, κ. Πινσὲ Φώτιε.

Διορθώσατε τὶς χασμωδίες ποὺ σᾶς ὑπέδειξα καὶ νέες χασμωδίες παρουσιάζονται τώρα, κ. Γ. Θέμελη. Ἐκεῖνο τὸ «γὰ βγαίνει ἀκούεται ἀντρ» εἶναι ἀνυπόφορο.

Τὰ δικά σας δὲν δημοσιεύοντ ι, κ κ Ἀρ. Παπαμαχῆ καὶ Χρ. Κωνσταντινίδη.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

— Τὸ δωμάτιον μ' ἀρέσει, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἂν θ' ἀρέσῃ καὶ στὴ γυναῖκα μου.

— Νοικιάζ' τε το ἀμέσως:. Εἶνε εὐκολώτερο νὰ βρῆτε γυναῖκα παρὰ σπίτι.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΒΓΑΛΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΖΩΗΝ

(Συνέχεια ἐρδόμη)

— Καὶ θὰ κατέβῃς νὰ τοῦ παίξῃς λίγο μαντολίνο, ἕνα ἀπογεμμα, νὰ ξεσκασῶμε λιγάκι.

—Ἀφοῦ τῶρα μιὰ φορά, θὰ κατέβω.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς σερβίρω τσάϊ, βουτήματα, γλυκά, λικέρ...

— Ἀ μὰ τότε θὰ εἶνε θαυμάσια! Καὶ κεῖνα ἄλλη θἄνε ο' αὐτὸ τὸ ἀφρεμενιζ ,

— Ποιές ;... Λὲν ξέρω... Ὁ κυρ Θεοδόσης δὲ μοῦ ἔπε. Θ ι δοῦμε.

— Δὲ μὲ μάλλει. Ἀρκεῖ νὰ μὴν εἶνε ὑποψυγοι καὶ τραπεζίτες. Γιατὶ δὲν ἔχω κ λὺ καλὸ φόρημα καὶ δὲ θέλω νὰ ντροπιάσω τὸν κύριο.

—Μὴ φοβᾶσαι, θὰ τοῦ κῶ ὅ,τι κρέκει. Κι' ἔκειτα αὐτὸς δὲν εἶνε ἄνθρωπος, ποὺ γάχει ντροβέρια μὲ τοὺς μεγαλοσιάνους.

— Δὲν πιστεύω, μιὰ φορὰ μείνομε μονάχοι οἱ δυό μας.

—Ἀ στειεύσ ι ; Δὲν εἶνε τέτοιος ποὺ τὸν νομίζετε ὁ κυρ Θ οδόσης.

— Δὲν ξέρω, δὲν τονε ξέρω τὸν ἄνθρωπο

— Θι σοῦ τονε συστήσω ἐγὼ καὶ θὰ ἰδῇς τί μάλαμμα ἄνθρωπος εἶνε.

— Ἔτσι ;

Καὶ στὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ Σάσα χαιρέτησε τὴν κυρὰ Φρόσω μὲ ἐβγῆκε νὰ κάμῃ τὰ ψώνια της,

V

Ὁ Βίκτωρ εἶχε φύγει ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κυρὰ Φρόσως μὲ τὸ θανατο στὸν ψυχή.

Τι θὰ ἔκανε τώρα ; Θὰ ἐγκατέλειπε τὰ σχέδιά του ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδιὰ του στὴν κόρη τῶν ὀνείρων του ; Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπέμενε πῶς θὰ τὰ κατάφερνε νὰ τῆς ἐκδηλώσῃ τὸν ἔρωτά του ;

Δὲν μπορ ῦσε νὰ τῆς κάμῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσι ἀπ' τὸ παράθυρό του βέβαια. Θ τὸν ἔπιανε γιὰ τρελλὸ καὶ θὰ τονε κορόϊδευε. Κι' ἔκειτα δὲ θἄχε νὰ ἐλπίζῃ τίποτε πιό.

Ὑπῆρχε ἀκόμα κ' ἕνας ἄλλος τρόπος : νὰ ρωτήσῃ τὸ ὄνομά της ἀπ' τὸ μπακαλόπουλο τῆς γειτονιᾶς ποὺ τῆς πήγαινε τὰ ψώνια, ἢ ἀπ' τὴν ὑπηρέτρια τοῦ διαλογοῦ σπιτιοῦ. Μὰ θὰ τοῦ τὤλεγαν ; Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ γίνῃ σούσουρο στὴ γειτονιὰ καὶ νὰ πσορ κακὴ ἰδέα νὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι ;

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἐκρατίωησε νὰ τῆς ζητήσῃ τῆς ἰδιως τ' ὄνομά της ἀπ τὸ παράθυρον, καμμιὰ μέρα ποὺ θὰ τὴν εὕ.ισκε σπῆ; καὶ ἐς στ' ἀστεῖα τῆς τύχη. Κι' ὅταν τὸ μιθαινε, μπ ρούσε νὰ τῆς γράψῃ,

Ἐκ ρ μόνεψε λοιπὸν τὴν ἄλλη μέρα ἀπ' τὴν αὐγή. Περιμένοντας τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἄνοιγε τὸ παράθυρό της.

Περίμενε ὅμως κρυμμένος πίσω ἀπ' τὴν κουρτίνα, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδῇ ἡ Σισα πῶς τὴν παρατηρεῖται καὶ θυμώσῃ. Κιτὰ τὰς ἑπτὰ λοιπὸν ἡ ὥρα ἄνουσε τὸ παράθυρό τῆς ν' ἀνοίγῃ· δὲν εἶδε ὅμως παθὸ ου τὸ πρόσωπό της, γιατὶ, ἀντὶ νὰ τ' ἀνοίξῃ ὁλόκληρο ὅπως κ θε κοι τ, τ' ἄρησε μισόκλειστο.

Ὁ Βίκτωρ ἐσκέφθηκε : «Στὸ τέ ος θὰ τ' ἀνοίξῃ γιὰ νὰ τινάξῃ τὸ σεντόνι της».

Ἀλλὰ ματαίως ἐκερίμενε. Ἔκειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ, ἡ μοδιστρούλα ξανάκλεισε τὸ παράθυρό της καὶ δὲν τὸ ξανάνοιξε πειὰ ὅλο τὸ πρωΐ.

Μήτως ἦταν ἄρρωστη καὶ δὲν ἐργαζόταν ; Πῶς νὰ τὸ μάθῃ ὁ ἄτυχος ;

Ἀδύνατον τὸ μόνο ποὺ μποροῦσε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ περιμένῃ τὴν ἐξέλιξ ν τῶν γεγονότων.

Πῆγε λοιπὸν κοντὰ τὸ μεσημέρι στὴ δουλειά του. Ὁ ζωνοράφος ὁ ὁποῖος μ τ ίως τὸν ἐκερίμενε ἀπ' τὸ πρωΐ, μόλις ὁ Βίκτωρ μπῆκε σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τοῦ εἶπε θυμωμένος :

— Ἄ, παιδί μου, νομίζεις πῶς μπορεῖς νὰ μὲ κοροϊδεύ ις διαρκῶς ; Ἡ νομίζεις ὅτι εἶσαι μεγαλοφυΐ; καὶ δὲν κατιδέχεσαι νὰ ἐργάζεσαι τεχνικὴ παρὰ μόνον ἐρασιτεχνικῶς Ἂν εἶν' ἔτσι, τότε κήφαινε ἄλλοῦ νὰ καλλιεργήσῃς τὴν μεγαλοφυΐ ν σου ! Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκη ἕ δος νέου φιλοπόνου καὶ ἐργατικοῦ, μ' ἀκοῦς ; Διάλεξε λοιπὸν : ἢ θ' ἀποφασίσῃς νὰ ἐργάζεσαι σοβαρὰ ἢ νὰ φύγῃς !

Αὐτὸ ἦταν ποὺ τοῦ εἶπε τοῦ κακόμοιρου ! Ἄτυχης σὲν ἔρωτα, ἄτυχης καὶ στὴ δουλειά!

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε κύριε ! τοῦ εἶπε. Δὲν κατώρθωσα νὰ ξυπνήσω ἐνωρὶς σήμερα γιατὶ εἶχα ἕναν κονοκέφαλο.

— Ποιός ξέρει, ποὺ γλέντανες καὶ ξενύχτησες ;

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

30 ΛΕΠΤΑ Η ΛΕΞΙΣ

—Τρεῖς συρροι αξιωματικοι ζητοῦν ἀλληλογραφιαν μετα κασης κυρίας ἢ δεσποινίδος ἐλευφρῶν ἢ σοβαρῶν ἠθῶν, μὲ σκοπὸν τὴν ἄνευ γαμου καὶ ἐπὶ καιροῦ μακροχρόνιον συμβίωσιν: Πις βουλομενος καὶ ἄσα βουλομένη ἀπευθυνεστ: Ἀλεκον Μακεκιώτην, Δημητριον Μαυῆν. Στεφανον Κυλαβρυτινον, ἄπαντες Που λοχου, 6ον Πεζικοῦ συνταγματος τ.τ. 915.

—Δεσποινίδες, ἄλτ! Εἰς ὅσες ἐρωτισσν δι' ἀλληλογραφιας πρὸ διετιας τὸν «Κυνηγὸν τῶν Ἄλπεων» καὶ ὅσες θέλουν γνωριμίαν μὴ σᾶς φαγῆ παρέξενον πῶς ὁπὸ στρατιώτης κυνηγὸς εὐρωπαϊκῶν ἄλπεων, εὑρέθην εἰς τας Ἀμερικανικας!... Ὑποσχόμενος ἀλληλογραφιαν ἀποφεύγω ψευδωνυμια... Σκοπος ἱερός. Προτιμῶ ἀπο 15 – 20 ἐτῶν, ἐξ Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σύρου, Πειρων καὶ προσφυγοπολεις. *Mr D.G. Demetriades. General Delevery. Zamaika L.I. U S.A.*

—Ἀλληλογραφῶ μὲ αἰσθηματικὰ καὶ μορφωμενα κοριτσια. Προτιμῶ μαθήτριες.—Κωστας Γαλητός, *p.r.* Ἐπτυθυ.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας καὶ κυρίας καλῆς μορφώσεως ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλαδος καὶ Αἰγύπτου. Δὲν ἀποκλεὶ ονται τὸ ψευδωνυμο.—Γράψατε: Γ.Σ Μ. ἀνθ)στὴν 22ον Συν]ματος τ.τ. 904.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δίδας καὶ κυρίας καλῆς μορφώσεως ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλαδος καὶ Αἰγύπτου. Δὲν ἀποκλειονται τὸ ψευδωνυμα.—Παπαβασιλείου, ἀνθ)στὴν 22 σύ]μα τ.τ. 904.

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. Σκοπὸς ὀρθοτερον. Γ. Βασιλάτος, *p.r.* Ἀθῆναι.

—Τὸ τμῆμα παραγγελιῶν τοῦ Κεντρικοῦ πρακτορείου τῶν ἐφημεριδῶν προμηθεύει παντὸς εἴδους φιλολογικὰ βιβλία, μυθιστορήματα, φυλλάδια κλπ.—Γράψατε: Κεντρικὸν πρακτορεῖον ἐφημεριδων (τμῆμα παραγγελιῶν) Ὁδὸς Αἰολου, Στοα Δημητροκοκοῦου).

«ΘΕΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ»

ΓΡΑΦΕΙΑ «ΣΦΑΙΡΑΣ»

—Γιὰ μιὰ ἀγάπη ἰδανική, χωρὶς μιὰ ζωή. Γράψατε: Φοιτητὴν Ἤλιον. *p.r.* Πε ρα ᾶ.

—Ὅποια μπορέσῃ νὰ μὲ κανῃ μὲ τὰ λόγια της νὰ καταλοβῶ τί θὰ πῇ πόνος καρδιακος, θὰ τῆς προσφέρω τὴν καρδ ά μου γιο παντου. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Ἀνθ)στὴν Πνευματικατον Σαυρ. 59ον Συ.]μα πεζικοῦ, τ.τ. 928.

—Τρεῖς νεοροι κυλυβηλοι αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ μουφωμένα κορίτσια, ἀλληλογραφίαν ἑλληνισι καὶ ἀγγλισι. Σκοπὸ, ὅ,τι ἐπακολουθήσῃ. Γραψτε: Λοχίαν Κ Γ., Δεκανέα Α.Γ., Στρατιώτην Μ.Α., 21ον Συνταγμ, 1ην κοπ.]χίας, τ.τ. 912.

—Νεορὸς ὀξιωματικὸ; ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ προσφυγοπούλες ὄ; καὶ δίδος ἀτάσης τῆς Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἱερος. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Διεύθυνσίς μου : Μεγοριώτης Κωνστ., ἀνθ)σὴς Μουσικῆς. Γ Σ. Σιρατοῦ τ.τ. 905.

—Δεσποινίδες τῶν Χιοιων, ἕνὸ πατριώτες σας ἀξιωματικοί, ἐρωτικόμενοι εἰς τὸ μέτωπον ζητοῦν ἀλληλογραφιαν. Σκοπὸς ἱερό. Ψευδώνυμα ἀποκλειονται. Γραψατε: Ἀνθ)στος Γ' Σ.Π. καὶ Γ. Βαλ., 49 σύ]μα, 2ος Λόχος, Τ' Τ. 925.

—Προτείνω ἀλληλογραφίαν μ' ἀνεκτυγμένας κυρίας καὶ αἰσθηματικὰ κορίτσια καὶ νέους τοῦ ἐμπορφου νησιοῦ μας. Σκοπὸς ἀγνὴ φιλία. Γράψατε: Μητσον Διαμαντόπουλον, Πηγαδάκια Ζακυνθον.

—Ἔλλη Κασιλοπούλου. Διοτὶ σιωπᾶτε ; Ἔγραψα ἐπανειλημμένως. Δ)σίς μου : «Ἀσχημανδρίτην», Καυούλα Ἀκρωγανίας.

—Νεαρὸ σκαπανάκι ἀνταλλάσσει ἐπιστολὲς καὶ καρτ ποστὲλ μὲ δεσ)ίδας ἀτάσης τῆς Ἑλλάδος. Γράψτε Ἀλέξανδρον Κυλύβαν, Β. Ἀποθήκην Ὑλικοῦ. Δράμαν.

—Σ. Δ, Κομοτινήν. Αἰσθηματά μου γνωστὰ Ἀδύνατον ἠθικοῦ. Γραψτε, Σ. Κ. VI Ἀπόσκασμα Τηλεγραφητῶν. Τ. Τ. 912.

—Φοιτήτρια φαρμακευτικῆς. Ἔμπρός, μὲ μιὰ εὐγενικὰ χειρονομία προσκαθῆστε νὰ διασκεδάσετε τὴν μονότονη ζωή, ποὺ περνάει ὁ συναδελφός σας λοχίας Εὐαγγελόπουλος Θωμᾶς στὸν Ἕβρο. Γράψτε: Λοχίαν Εὐαγγελόπουλον Θωμᾶν Κ. 2 ὀρειινὸν χειρουργεῖον Τ. Τ. 909.

—Δύο νεαρὰ κορίτσια ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ νέους. Εἰρήνη Τζάβου, Μαρία Μουσλοῦ, *p. r.* Ὀρεστιάδα.

—Δύο νέοι αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ μαθητὰς Γυμνασίου. Προτιμῶνται Ἄρτης. Γραψατε: Σούλα Σέντην, Κοσμᾶ Κατσαούνην, *p. r.* Ὀρεστιὰς.

—Παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. Κ. Μ. μαθητὴς γυμνασιου καὶ Ν. Σ., ὅπως μὴ συναντῶνται εἰς κέντρα, διότι ὁ κοσμος ἔχει μάτια. Ἀτρόμητος Λιβυδεύς.

Δύο Ἄλτ! Δυο κυρίτσια φυρων εἰσεγόμενοι, τρεῖς τζέντλεμεν εἰς τὸ Σαλονάκι τῆς «Σφοίρας», «Πάτερ Φός», «Ἄλεξ Φός» καὶ Μπόμπυ Νεόντ» ἀνταλλάσσουν ἐπιστολὲς καὶ *c. p.* μὲ δίδας καλῶν οἰκογενειῶν Ἑλληνιστι, Γερμανιστί, Ἀγγλιστί, Γαλλιστί καὶ Ἰταλιστί. Σκοπὸς γνωριμία καὶ ὀργότερα ὅτι ἐπακολουθήσῃ. Γραψατε θυρι 6 Γρασεῖο «Σφοίρας».

— Ἐλένη. Ἔφυγες ; Πῶς ἔφθασες ; Π. Β.

—Τύχομαι εἰς τὴς ἀντιλλαντρίας μου Κυ. λόν Πασχα. Κωστας Ρίζοπουλος.

Φαντοραμι, φοιτητὴς Νομικῆς, ζητεῖ ἀλληλογραφιαν δεσποινίδων, γνωριζουσῶν μουσικήν. Προτιμῶνται Ἀθηναῖοι καὶ ἑταιρίδες. Σκοπὸς ἀδελφικὸς ἔρως. Γράψατε «Ἐπιτηδείου ἀηδονάκι» 27 Συν]γμα Πεζικοῦ, Π Πολ)χία, Τ. Τ. 911.

—Ἐξωτιστὴς θ' ἀκαντήσω σ' ἐκείνην ποῦ θἄχῃ τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ γράψῃ. Χωρὶς νὰ σιωπᾶ σὲ ψευδώνυμο, θὰ προτιμοῦσα πραγματικὸ ὀνόματο. Πιπης Λ... Ἀνθ]γος, Ἔλεγχος. XI Μεραρχίας. Τ. Τ. 928.

—Μὲ τὶς ποιὸ καλὲς πεταλουδίτσες τῶν Ἀθηνῶν, ποθῶ μιὰ εὐμορφη, αἰσθηματικὴ ἀλληλογραφία.

—Διὸ ξεχασμένες ψυχὲς ζητοῦν γιὰ παρηγοριὰ τῆς μονότονης ζωῆς ποὺ περνοῦν μακρυὰ ἀπ' τὴ γεματη θόρυβο ζωὴ κάθε πόλης, ζητοῦν ἀλληλογραφίν μὲ δεσ]ας Θεσ]νίκης, Κων]πόλεως, Μυτιλήνης, Ὀρεστιάδος καὶ προσφιγοπούλες. Γραψατε χωριστό, «Τρελλὸν Πιερότου» «Ἄγνωστον Διοβατην» Γ 8 Μοῖρα Πεδ. πυρ]κοΐ, Τ. Τ. 925.

—Δύο νεοροὶ σκοπανάκια αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδες. Προτιμῶνται κάσης τῆς Ἑλλάδος καὶ προσφυγοπούλες. Σκοπὸς ἱερος. Γράψατε: «Λαμπρὸν Ἥλιον», καὶ «Γυμνὸ Σκαθί», XII β.' λοχος σκαπανέων, Τ. Τ, 925.

—Νεοροὶ Φαντοράκι διαμένον εἰς τὸ Θρακικὸν Μετσκον, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ ο]νίδας, Σκοπός: πνευματικὴ σύνδεσις. Ὅποια ἀπαντήσῃ πρώτη, θὰ λάβῃ πολύτιμον δῶρον τὴν φιλίαν μου. Προτιμῶνται Θεσσαλονίκης, Διδυμοτείχου, Ἀθηνῶν. Γραψτε: «Ἐπαίριον Σιδηρόδρομον», 3ον λόχον σιδηροδόμων Τ. Τ. 925.

—Κορίτσια, παύσετε τοῦ νὰ διαβάζετε καὶ ἀρχίσετε νὰ γράφετε εἰς δύο ἐπαξιωματικοὺς τοῦ Μετσκου. Περιμένομε τὰ παρήγορα γράμματα σας. Γράψατε: Λοχίαν Ζιφειρόπουλον Γεώργιον, καὶ λοχ.αν Δημητριοῦην Ἀλεξ., 16 Σύ]μα Πεζικοῦ 1η κο]χία Τ. Τ. 911.

— Δεσποινίδες, ἄλτ! Νεοῦ φανταράκι, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσ]ας. Σκοπὸς ἱερός, Προτιμῶνται Πειραιῶς. Ἀθηνῶν, Κεφαλληνίας, Θεσ]ίκης. Γράψατε: «Κοντὸ πα Φαρετζὶκ», ταγμα Σιδηροδρόμων 3ον λόχος. Τ. Τ. 925.

— Εἶμαι ἐτῶν μ τοῦ 46 50, ζητῶ ἀλληλογραφιαν μετα χηρῶν σοβαρῶν, ἡλικίας μεταξὺ 35 40 ἐτῶν, δὲν ἀποκλείονται δὲ καὶ αἰζδεσποινίδες. Σκοπὸς ἱερὸς Διεύθυνσις Π. Δ. Π., *p. r.* Σκυρτην.

—Δύο γηραλέοι πολεμιστοὶ ζητοῦν ἀπὸ εὐγενεῖς κυρίους, υυρίος καὶ δεσ]ίδας διαφορα βιβλία, γιὰ νὰ διαβάζουν καὶ νὰ περνοῦν τὴς δυσθέσιμες ὧρες τοῦ μονότονου στρατιωτικοῦ βίου των. Ἀποστείλατε. Δεκανεὺς Ἐρρίκον καὶ Νικον, Ἐπιτελεῖον Β2 μοῖρας πεδιοῦ πυρ]κοῦ, τ. τ. 900.

—Μονο μ' ὅσες περιφρονοῦν τοὺς ἄνδρας ἀλληλογραφῶ . . .—Ἄδωνις Ἀδριατός, *p. r.* Ἐντεῦθα.

—Ἐμμανουὴλ Ἀγαπητός, Θυρὶ; 8. Ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους καὶ νέας καλῶν οἰκογενειῶν.

—Ἀλληλογραφῶ μὲ δ]νίδας, ἀπὸ 20 – 25 ἐτῶν. Σκ πὸς ἱερός.– Γρυψατε :«Ρυσὶ Δελτοραλαί», θύγατερ 61 γροφ τα, «Σφαίρας».

— Ποιὰ θὰ συμμεριστῇ τὸν πόνο μου, Νίκος Χριστιάνης, 2ον Ἱππικὸν τ. τ. 926.

— Κορίτσια ! Ποιὰ θὰ θελήσῃ νὰ παρηγορήσῃ μιὰ «κορὶὰ δίχως τυτρι», Ἀγίου Κωνσταντίνου 40, ἐνταῦθα.

—Ἡ βιβλιοθήκη τῶν γραμματοσυλλεκτῶν ἀγοράζει σταμπαρισμένα ἑλληνικὰ γραμματόσημα πρὸς 50 δραχμὸς τὴν χιλιάδα, ἑλληνικὰ γραμματόσημα παλαιᾶς ἐκδόσεως πρὸς 100 δραχμὸς τὴν χιλιάδα καὶ γραμματόσημα διαφόρων ἐθνῶν πρὸς 150 δραχμὸς τὴν χιλιάδα, καθὼς καὶ μεγάλας συλλογὸς γραμματοσήμων, ἀπὸ 200 ἕως 1000 δραχμὸς τὴν συλλογὴν. Ζητοῦνται ἕως 20 νέοι ἱκανοὶ νὰ συλλέξουν γραμματόσημα. Θὰ πληρώνωνται ἀναλογως τοῦ κοσοῦ γραμματοσήμων ποὺ θὰ ἀποστέλλουν.

—Οἱ δυνάμενοι νὰ γράψουν ἀμέσως πρὸς τὴν βιβλιοθήκ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΔΙΑΡΡΗΚΤΑΙ

Σεμεγώφ, Πετζουσιάν, Χαντζεσμάν καὶ πράσιν'ἄλογα, κρίμας τὰ ὀνόματα ρὲ ἀτζέμηδες, ρεζιλεύτηκε πᾶσα ἡ ἀντίρκεια κεγωνία ρὲ Μανιώ ἄχραντη καὶ σγαρμπόζι, μὲ τσὶ σάχλες ποὺ διασκεβάσαγε οἱ τοικέρηδες τῆς κροάλαις. Ἤκου ρὲ κόσμε μυστήρια: Ζουλίξαγε λέει οἱ μάκηδες τουρλοῦ-τουρλοῦ τιμ-λαφῆ μπρατσέ-ὸ ἐ κὶ σοῦ κὶ μοῦ κὲς κι' ἀπὲ κάτσαγε σᾶν κάκιες κοὶ τοὺς μάγκωσε ἡ μάκενα τῶν τσ φτηδῶν καὶ ἴσα γραμμὴ πλώρη γιὰ τὸ πολυτεχνεῖο. Γιὰ τὴν Μπαλὴ σοῦ μιλάω ρὲ Μανιώ γιὰ νὰ ξέρῃς. Ἄστα λοιπὸν καὶ ντρέπουμαι γιὰ λογαριασμόν τους μὰ τὸν ἅη Στρύφωνα. Πῶς τὰ καταφέρατε ἔτσι ἄγαρμπα ρὲ ἀνίσεοι μεδὲν χαμπαράκι δὲν ἔχετε κῶς διὰ περὶ ζούλα χρειάζεται ἐπιστημονικὴ διαμόρφωσιν; Στρὶ τὸ λοιπὸς ρὲ τζέντλελμαν γιατὶ ἕτοιμος εἶμαι νὰ τραβήξω τὴν ἀφίστομη καὶ νὰ σᾶς διστρρήξω τ' ἀντεροκατσαλήκια σας ρὲ διαρρῦχται. Κρίμας μὰ τὸ γαὶ σᾶς λέω ποὺ λιμπιχτικα τὰ κορατσούκλια σας τὰ ὀνόματά σας δηλαδὴς καὶ εἶχα κατὰ νοῦ καὶ κατὰ φρένας νὰ διασκεβάσω διάσκεψιν μπερὶ ἀρχαιρεσίας γιὰ νὰ ἀναλήψετε ἔργα κροέδρου καὶ συνβουλίου περὶ τιμῆς ἕνεκεν καὶ περὶ διὰ συνφέρο Οὔ νὰ μοῦ χαθῆτε τὸ λοιπὸς ρὲ ἐξώτεροι λεχρίτες καὶ νὰ μοῦ ζήσσυνε χίλια χρουνάκια οἱ ἐσώτεροι καὶ ἀνθρωποεωτήριοι ποὺ μὲ χορτζηλικώνουνε κάργα ἀπὸ λιανὰ καὶ ἔχω κλῆρος τὸ βαλέγγιόν μου πᾶσα ὥρα. Μπῆκες ρὲ Μανιώ; Μπῆκα νὰ λὲς ἄνεφ ἀντίρρησι, κοὶ ἅς τοὺς ραλέκηδες νὰν τὰ κλερώσουνε, νὰ ψειριάσουνε, νὰ κεθάνουνε ἀπὸ ξαθηματικὸ ν'ἀλαφρώσῃ ἡ γαῖα ἀπὸ τοιούτα κτερι τράγουδα κοὺ τρῶνε χορὰμι τὸ ψωμί. Γειά σου λοιπὸν γοργόνα μου κ' ἔχε τὰ μέντη σου,

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΖΑΚΥΘΙΝΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Καρίσσιμο Τζωρτζάκι,

...Ψὲς τὸ βράδυ ἕνας φίλος μὲ κῆγε σὲ μία ταβέρνα. Ἐκεῖ μέσα εἶδα κάτι ἀρχοντοξεκεσμένους κάτι σὰ μέμπρα δικά μας μὲ μιγρὲς καὶ μὲ μαλλοῦρες, ἀθρώκους παναπῇ μπαλορντάτζινους, ἀλλόκοτους, καὶ γέρους, καὶ μισόκοκους καὶ γιούς. Οἱ γέροι ὅμως κάναγε τσοὺ γιοὺς κ' οἱ γιοὶ τσοὺ γέρους. Μὰ κάτι μοῦτρα κοὺ ἔσκασε στὰ γέλια νὰ ντὰ βλέκεις! Κουργόζος, ρώτησα τὶ ἦτανε φτοῦνοι — ἔφτοῦ. Καὶ τί μοὺ λέει ὁ φίλος μου; «Οἱ λόγιοι τῆς Ἀθήνας»!

Ἔκειτα λέμε γιὰ τσὶ δικούς μας ἔφτοῦ κέρσ, γιὰ τὸ σιόρ-Ντεκιάζη καὶ τσὶ ρέστους. Ἐτούτους ἐδῶ κάτια μου, νὰ ἰδῆς καὶ νὰ μοῦ κῆς! Κ'εἶχανε μεγάλο κουντράστο συναμεταξύ τους, καὶ λέανε, καὶ φουγιάζανε, καὶ χειρονομούσανε, καὶ ρητορεύανε καὶ χαλάγανε τὸ κόσμο! Μὰ τὸ γαὶς δὲν ἤξερσ, δὲν καταλόβαινα τὶ εἴχανε νὰ μοιράσουνε. Ἔκειτα ἔμαθα: Εἴχανε νὰ μοιράσουνε, ψυχούλα μου, γιέντε μένο, κσρὰ τὰ μεγάλα τίτολσ, τὰ καβαλλιερᾶτα καὶ τὰ μιλλιούνια κοὺ ἀκοφάσισε, λέει, τὸ κουβέρνο νὰ δώσῃ τώρα ς' ἐφτουγούς.

Τσ'ἄκουα γιαμὰ νὰ λένε γι'Ἀρεστείσ, γι'Ἀκαντέμιες, γιὰ Τέατρα Νατσιονάλε, γιὰ ντιρεττόρους, γιὰ σεκρετάριους, γιὰ ὀφίτσια καὶ τὰ ρέστσ. Κάκοιος μάλιστα εἶκε κῶς τὰ μέμπρα οὔλα τσῆ Ἀκαντέμιας, τσῆ Ρομέϊκης, θἄχουνε καὶ στολή, — βελάδα χρυσοκεντισμένη, σκαλέτα, τριακαντὸ καὶ ... σκαθί!! Κι' οὔλοι τοῦτοι κοὺ ἦτανε μαζωμένοι στὴ νταβέρνσ, θέλανε νὰ γενοῦνε ἀκαδέμιτσι μὲ τὸ σκαθί τους! Τσοὺ φανταζόμουνα καὶ μὲ κνίγανε τὰ γέλια. Μωρὲ μοῦτρα γιὰ τριακαντό! Τί ρεντίκολα!

Ἐγώ, νὰ σοῦ κῶ, ἀπὸ τοῦτα κοὺ λένε δὲ μκιστεύω τίκοτσι. Πῶς μκορεῖ νὰ γένῃ Τεάτρο κι' Ἀκαντέμια στὴν Ἀθήνσ, κοῦ οὔλοι ἐτοῦτοι-ἐδῶ οἱ ἀουτόροι κι' οἱ κοιτάδες θὰ φωθοῦνε μεταξύ τους κοῖος νὰ κρωτόμκῃ;

Μὰ δὲ θὰ μείνῃ κανένας, νὰ σὲ χαρῶ! Καὶ τὸ Κουβέρνο, ἃ θέλῃ νὰ κάμῃ τίκοτσι, κρέκει νὰ φέρῃ ἕτοιμους ἀκὸ τσὶ Ἕβρῶκες.

Ὤ, καυγάδες! ὤ, μαλλιοτραβήγματα! ὤ, βρισιές! Καὶ στὴ νταβέρνα μονοχά; Νὰ διαβάσῃς τὰ λόγια ἃ θέλῃς νὰ γελασῃς. Ἀρτίκολα ἀκὸ ὁλάκαιρες κολόννες βάνουνε τοῦτες τσ' ἡμέρες γιὰ τὴν Ἀκαντέμισ. Κι' οὔλο βρισίες / Κανένας δὲν ἀξίζει τσεντέζιμο, κσρὰ μονοχὰ ἐκεῖνος κοὺ γράφει τὸ ἀρτίκολο. Εἶδα καὶ μία καλλικατούρσ. Σκιρτόζα. βεραμέντε. Εἶχε τὸ μπατριώτη μας, τὸ Γληγόρη τὸν Ξενόκουλο, μὲ τριακαντὸ καὶ μὲ σκαθί — γιὰ στοχάσου μέμκρο! — ἕτοιμο στὴν Ἀκαντέμισ. Μὰ ἡ Ἀθηνᾶ ἀκὸ κεῖ κάνου τοῦ δίνει μία μὲ τὸ κουτάρι τσῆ καὶ τὸν ἀναποδογυρίζει. Τὰ γέλια κοὺ ἔκαμα! Στὴ νταβέρνα ἐκείνη δὲ θὰ κατακατήσω.

Γειά σου,

Ὁ φίλος σου
ΑΝΤΡΗΑΣ ΜΑΝΤΟΛΑΤΟΣ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Οὔσης ὀψίας
τὴν ἑπαύριον κρωΐας
κοθ' ἰουλιανῶς
τῆς μείζονος ἑβδομαδός
ὑκακούσατε
Ὦ ἀτθαὶ καὶ ἀτθαῖοι
γραμματεῖς ὑπογραμματεῖς
τελωνεῖς νοὶ φαρισαῖοι
Ὅκερ οὐκ' ὑπαγαίνοντες ἐν [τοῖς ναοῖς
Ἀμαρθάνετε τρισκεριγραπτως
καὶ σμερδαλέως κατὰ τὰς γρα- [φάς,
καὶ θὰ μεταβῆτε καὶ κεκολα- σμένοι
εἰς τὰς ἰωτίους μονάς,
Ἔγωγε ὅθεν βούλομαι ἐνδιατρίψαι
ἤγουν τρίπτω τρίπτης τρῖψαι
εἰς ἄκανδας τὰς ὁλονυχθίας
κρὸς διάκραξιν κρσσεκχῆς καὶ μετανοίας
τὸ ὁκοῖον
Σωτηριῶδες τὸ μετανοῖον.
Ἄξιος γὸρ ὤν
διδάσκαλος ἀγαθὸς καὶ καυσανίας
βούλομαι διεκτραγωδήσῃ τὰς ἀληθείας
εἰς τοὺς ἐμοὺς μαθητὸς καὶ μαθητρίας
κρὸς ἐκστράβωσιν τῆς ἀμοθείας
οὐκ μὴν ἀλλὰ καὶ κάσης ἐμβλακείας.
Τάκτα λαλῶ ὑμῖν
Τὰ ρήματα
ἅνα μὴ ἐμβάσητε εἰς κρίματα
καὶ ἀκαντήσετε τὸν διάβολον
εἰς τὰ ὑμέτερα βήματα
τὸ ὁκοῖον
εἰ βούλεσθε μὲ εχὑσριστήσει
συνάψατε συναγερμὸν μεθ' ἑράγου
κρὸς ἀκοσθολὴν ἔσθω καὶ μιᾶς τράγου
ὅκερ κοιήσω αὐτὸν ἐν τῷ φούλῳ
μετὰ κατατιῶν Ὀλλανδίας
κρὸς φούσκωσιν τῆς κοιλίας ἡμῖν
καὶ ἀκὸ τοῦ κογηροῦ Ἀμήν.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΠΟΛΛΑ ΚΟΥΤΑ

Κ-ΙΛΙΓΑ ΕΞΥΠΝΑ

Ἡ σύζυγος : — Ἔρχομαι ἀπὸ τὴ μαμά.

Ὁ σύζυγος (βλέπων τὸ σημάδι μιᾶς δαγκωνιᾶς εἰς τὸν ὦμον της). — Μά, ἡ μαμά σου δὲν ἔχει δόντια . . .

Ἡ σύζυγος. Συγχώρησέ με, ἀγαπητέ μου! Καὶ ὁ Χριστὸς ἐσυγχώρησε τὴν μοιχαλίδα.

Ὁ σύζυγος — Ναί ἀλλὰ δὲν ἦταν ἡ γυναῖκα του.

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΑΜΕΡΚΑΝΙΔΙΣ

Πιρδίκω μ' κλί μ'.

Ἴντα νὰ σ' κάνου ἴντα νὰ σ' κῶ ὅκ' ψ'λὰ δ'ν ἔχου νὰ σὶ στ' φαν'θῶ. Ψ'λὰ δὶν εἶχα μὰ ψ'λὰ βρῆκα. Θὰ μ' κῆς τι τοὺν θὲς τοὺν κσρὰ σᾶν ἔης τ'ν ἀγάκ'; Καλὰ τ' λὲς, βρὲ ζουδίου, μὰ ἡ ἀγάκ' εἶν' σᾶν τ' ρακάν' κὶ σὰν τοῦ κάρδαμον. Ἀνοίει τ'ν δρ'ξι κ' ὕστερ'ς σᾶν δὲν ἔης τοὺν κερ.δρουμο ἀρχ'νᾷ οὐ γουργουλ'σμὸς τ'ν ἰντίρουν κι' οὐ Θεὸς ἀν' κάψῃ τ'ν ψ'χούλα σ', τιὐτὸ ἰκιθμῶ κὶ δ'μᾶς.

Τὰ ψ'λά ουλλογιόμ'νια κὶ' βολτάρ'ζα σὰ κάνου στ'ν Ἀνρόκολίν γιὰ νὰ ξανασάναυ κρὸς στιγμῆς κὶ νὰ κ'ράσουν τὰ ντέρτια κ'ἡ ἰκιδ'μία. Τ' νὰ δῆς σὰ κάνου, ρὲ Περδίκου μ'. Μηδὲ ἀγουρὰ ἔγεν'κι οὐ Παρθ'νῶνας μαδὲ Δημοκρατηρ'γιο οὐ Ἐριχθείους, λουγῆς ξουρ' σμένοι ἀθρῶκ' κὶ τουρλοῦ τουρλοῦ μαν'φατούρα ἀκ' γ'ναῖκις. Λὲς κ' εἶνι τυρουκέφαλ' τὰ μάρμαρα κ' ἡ κλῶνις κοῦ τὰ τ'ρᾶν ἀσκαρ. δαμ'κτεῖ. Σκ'δάζ'ν γλκκ'ς τὰ καριλθόντα μιγαλεῖα μας. Στραβουμάρα ἔχ'ν νὰ ξισβερ'κ'θ'ν κὶ νὰ δοῦνι τὰ τουρ'νά μας.

Γλέκ'ς κειὰ τὰ ζούδια τ'ς γ'ναῖκες μὶ κᾶτ'βλιβλιαράκια στοῦ χέρ' σὰ νὰ βαστᾶν τοὺν ἰκιτάφιουν θρήνουν νὰ στρ'φογ'ρίζ'ν στ' ἀρχαῖα σὰν στ'χειά,

Προυψ'ς γιὰ ἀκὸ δαῦτ'ς μ' ζ'γώνει κὶ μ' λιέει μιελισταγῶς.

—Στάκα, ρὲ κ δί, νὰ σὶ φουτογραφ'σου.

—Ἄει καλιὰ σ', κερά μ', τ'ς κραίνου. Δειγματ'λόγιον θὰ κάν'ς τ' μούρη μ';

—Ἴγώ, μ' κάν', ἀγκκάου τ'ς ἀρχαίους Ἕλλ'νες κι' θέλου νὰ κάρου τ' φουτογραφία σ' κὶ νὰν τὴν στείλου στοὺ μ'σείου. Θὰ σὶ κληρώσ' μὲ δ'λλάρισ.

Δὲν κρόλ'βα νὰ διαμαρτυρ'θῶ μκρούφ κάν' ἰκείν' κι' μὲ ἀσκὰζ'τι λυσσουδῶς στοὺν αὐχένα. Ὦ, φαίν'σται ἡ κερὰ μ' εἶδι ἔτσι μὶ τ'ς φουστ'νέλλ'ς κὶ μὶ τὰ τσ'ρούχια κὶ μ' ἰκέρασε γιο τοὺν Κ'λοκοτ'ρών'.

—Μεταβ λή, ρὲ κ'ρία τ'ς κάνου. Ἰδοὺ δὲν μᾶς φ'λησαν ἀκόμ' ἡ ντόκ'ς θὰ φιλ'θοῦμι μαθὲς ἀκ' Ἀμεριανίδ'ς; Ἰέει κὶ μυστήριον τ' κ'δί.

— Τ' μυστήριον, μ' λιέει.

— Μυστήριο ντόκιου, τ'ς κάνου, ἀρριβ'νιάστ'κα, δηλαδής.

—Δὲν κ'ράζει, μ' κάν'. Μ' ἀρέσ' κουλὶ κὶ σ' θέλου νάρθ'ς τοὺ βρ'δάκι σκίτ νὰ φᾶμε ρουσμπίφ κὶ νόν τὰ κ'μι. Θὰ σ' δώκου κὶ δ'λλάρισ.

Δύθουρεὶ ἠλεκτρισ'μς μ' ἔκιασι, σὰ φαγούρα, μὲ βρῆκε μοῦ,θι ζάλ' σὰ νὰ μὲ τσιμκ'σι κειὰ ἡ μυῖγα κ' τ'μκάει τ' μ'λάρια κὶ ψ'φάνι. Δὶν σ'λιέου. Ἡ Ἀμερκανίδα ἤτουν μαθὲς κ'ρίτσ' ἀκοὺ σκίτ κὶ μκαν'κη ὅσ' δὲν καίρν. Μὰ μὶ κοίουν τρόκ'ν νὰ κερ.κστήσου, ρὲ Πιρδίκω μ', κὶ νὰ κάου στοὺ σκίτι τ'ς; Γουνικ'λ'νῶς σ' οὐρκισ'κα νὰ εἶμι κιστὸς μέχρ' τρίτ' κερ'σία κὶ οὔτ' ἡ χ'λέρα νὰ μὴ μᾶς χ'ρίσῃ. Τοὺ ξέρ'ς κὶ ξ'ράδια νὰ γίν'ς. Κάλλιον μὶ τὰ σένα γνησ'κὸς κερὶ μὶ τ'ν Ἀμερκανίδα τυλκουμέν'ς.

—Στάκα, μ' λιέει ἐκείν. Σὰν εἶσ' ἀρριβουνιασμέν'ς ἰγὼ θ'σ'δώκου δ'λλάρια κὶ θὰ σὶ κανγρέψου.

—Τώρ' μάλ'σσα, τ'ς κάνου. Ἄς κάει κὶ τὸ καλημάκ'λου γιὰ κὶ ἤτουν τ'χερὸ νὰ κανγ'ρωτοῦ Ἀμερκαν'δόν.

Νὰ μὶ στὰ κολυλ'γάου τ'ν ἀκλούθ'σα κατὰ κόδ' σκίς' της. Μόλ'ς μκήκαμι μέσα ἡ Ἀμερκανίδα ἄναψ τ' φῶς κι' ἀρχίν'σι νὰ γδύν'τι. Μὶ ντοὺ κερξ'γῆ'ς τ' κρᾶμμα, ρὲ μυστήριον. Κριχοῦ δοκ'μάσ'μι τ'ν γύφ' ἔκρικ' νὰ δοκ'μάσ'μ' τ'ν κ'μκάρα. Ἔτσ' τὸχ'ν οἱ Ἀμερκανοί.

Ὕστερις ἔσβυσ' κὶ τὸ λιεκτρικὸ κὶ ζουή σ' λόγ'ς κιτ' ἀκουδέλ'κα, Πιρδίκω μ'. Ἔτοὺτ' τὴ β'λὰ τὰ οὐράνια ν' γκριμ'στοὺν οὐ γάμ'ς δὲν γλ'τώνει. Θὰ σὶ κερου κὶ θὰ μ' κάρῃς κὶ θὰ κερθοῦμι Ἀμερκάνιδ'ν κι' ὁ θιούλ'ς νὰ βάν τ' χ'ράκ' του.

Σὲ φ'λῶ κὶ σὲ ἀσκάζ'μι. Γειά σ' κι' ἀντίου μ'.

Μήτρους Κουργόγαλους

ΔΗΛΩΣΙΣ

Συνιστῶμεν πρὸς τοὺς ἀλληλογραφοῦντας μὲ τὸ Περιοδικὸν δι' οἱονδήποτε ζήτημα σχετικὸν μὲ τὴν «Σφαῖραν» ὅπως ἀπευθύνουν τὰς ἐπιστολὰς καὶ ἐπιταγὰς των ὀνομαστικῶς πρὸς τὸν διευθυντὴν τῆς «Σφαίρας» κ. Ἀντώνιον Μ. Σύριγον.